

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΣΥΝΕΧΩΣ ΑΠΟ ΤΟΥ ΕΤΟΥΣ 1907

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ

ΕΥΓΕΝΙΑ ΖΩΓΡΑΦΟΥ



ΕΤΟΣ 10'

ΙΟΥΝΙΟΣ 1926

ΤΕΥΧΟΣ 224

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ

ΕΤΟΣ ΙΘ'

ΙΟΥΝΙΟΣ 1926

ΤΕΥΧΟΣ 224

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ:

«Α!... είναι ώραία ή ζωή!», Διήγημα Γ. Τσοκοπούλου. — «Από την Ιστορίαν του Νεοελληνικού Θεάτρου», Ν. Ι. Λάτκαρη. — «Επιστολαί ἐξ Ἁγίου Ὁρους», Δ. Α. Ζωγράφου. — «Ξεχασμένοι Συγγραφεῖς καὶ ληρομημένα γεγονότα», Σπυρ. Δὲ Βιάζης. — «Ὁ Ἰπλόλυτος». — «Από την ξένη λόρα», Ν. Ποριώτου. — Ἀπό την Καλλιτεχνικήν Κίνησιν.— Ποκίλη Σελίς. — Βιβλία καὶ Περιοδικά.

Πᾶσα ἀποστολή ἀποβλέπουσα τὴν «Ἑλληνικὴν Ἐπιθεώρησιν» (χειρόγραφα, περιοδικά, βιβλία, ἐπιστολαί, συνδρομαί κ. λ. π.) πρέπει νὰ ἀπευθύνεται πρὸς τὴν Διευθύντηαν:

Δ'ο ΕΥΓΕΝΙΑΝ ΖΩΓΡΑΦΟΥ Ὁδὸς Μενάνδρου 83.

Πάν σύγγραμμα ἀποστέλλομενον εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς «Ἑλλην. Ἐπιθεωρήσεως» ἀναγγέλλεται δι' αὐτῆς.

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Διὰ τὸ ἐσωτερικὸν	Δρ.	50
Ἐκδοσίς ἐκλεκτή	»	75
Διὰ τὰ Δημόσια Γραφεῖα	»	100
Διὰ τὴν Ἑσθῶπην, Αἴγυπτον καὶ Κύπρον	Σελ.	15
Διὰ τὴν Ἀμερικὴν	Δολ.	4

Αἱ Συνδρομαί προπληρωτέαι.— Αἱ ἐγγραφαί ἀρχοῦνται ἀπὸ 1ης ἐκάστου μηνός.



ΠΡΟΤΙΜΗΣΑΤΕ
ΥΠΟΔΗΜΑΤΑ
ΤΙΜΟΛΕΟΝΤΟΣ
ΑΙΟΛΟΥ 122

ΕΤΟΣ ΙΘ'

ΑΘΗΝΑΙ, ΙΟΥΝΙΟΣ 1926

ΤΕΥΧΟΣ 224

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΣΥΝΕΧΩΣ ΑΠΟ ΤΟΥ ΕΤΟΥΣ 1907

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΕΥΓΕΝΙΑ ΖΩΓΡΑΦΟΥ

ΓΡΑΦΕΙΑ
ΟΔΟΣ ΜΕΝΑΝΔΡΟΥ 83

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

-- Α!.. ΕΙΝΑΙ ΩΡΑΙΑ Η ΖΩΗ!

(Διήγημα γραμμένο από την ντανταλένια πέννα του ἀλησμονήτου Γ. Τσοκοπούλου).

Ξαπλωμένος στο πλατύ χαμηλό ντιβάνι, με το πρόσινο βελουδένιο σκέπασμα και τα άφθονα κεντητά και ζωγραφιστά προσκέφαλα, με το ένα πόδι άπλωτο στο άλλο, μ' ένα λεπτό, μυρωδάτο τσιγάρο στο στόμα, με τα μάτια στηριγμένα στην όροφή, από την όποιαν εκρεμώτανε μια ώραία ηλεκτρική λάμπα, έμουρμουριζε:

— "Α!... Είναι ώραία ή ζωή!

Κι' αλήθεια, ήταν ώραία αυτού ή ζωή εκείνη τὴν ώρα. Είχε τελειώσει τὴ δουλειά του—ένα δύσκολο μηχανικό σχέδιο με αριθμούς, με ἔπολογισμούς, με εἰθίνες—είχε κλείσει ὀριστικῶς τὴ συμφωνία του, εἶχε ἐξασφαλίσει τὸν ἑαυτό του και τὸς δικούς του για πολὺν καιρὸ ἀπὸ κάθε οικονομική στενοχώρια και τώρα ἐπερίμενε τὴν Σίσα, πὸν θὰ ἐρχότανε πρώτη φορά να περάσουν μιὰ ὥρα ἀγάπης και τρυφερότητος.

Και τὴν ἐπερίμενε μέσα σ' αὐτὴ τὴ φωλήτσα πὸν τὴν εἶχε κάμει ὁ ἴδιος, τὴν εἶχε στολίσει μόνος του. Μιὰ μέρα σ' ἕναν ἐξοχικό του περίπατο εἶδε σ' αὐτὴν τὴν ἄκρη τῆς πόλεως ἕνα σπιτάκι ἀπὸ δυὸ μικρὰ δωμάτια, μέσα σ' ἕνα μικροσκοπικὸ κῆπο, μ' ἕνα ἐνοικιαστήριο στὴν πόρτα. Ἀπὸ τὴν ἄλλην μέρα ἐγκαταστήθηκε στὸ σπιτάκι, τὸ ἔβαψε, τὸ διώρθωσε, τὸ ἐπεριποιήθηκε. Ἐπειτα ἄρχισε σιγά-σιγά νὰ τὸ στολίσει, ὁπως ἤξερε αὐτός, ἀρχιτέκτων μαζί και καλλιτέχνης, χωρὶς νὰ βιάζεται, χωρὶς νὰ πετᾷ χρήματα και πρὸ πάντων χωρὶς νὰ στερεῖ τὸς δικούς του ἀπὸ ὅ,τι τὸς ἐχρειάζετο. Ἐπερίμενε νὰ τοῦ περισσέψουν ἀπὸ τὰ ἔξοδα τοῦ σπιτιοῦ του λίγα χρήματα και μ' αὐτὰ ἔτρεχε ν' ἀγοράσει κάτι για τὸ ἐρημητήριό του. Ἔτσι τὸ ἐρημητήριό ἐγένετο σιγά-σιγά ἕνας τόπος πὸν ὄλα τὰ πράγματα ἦσαν διαλεγμένα και ὄλα εἶχαν τὴ θέσι τους

και τίποτα δὲν ἔλειπε, ἀλλὰ και τίποτα δὲν ἦταν περιττόν.

Τώρα ἐπερίμενε τὴν Σίσα. Θὰ ἦταν ἡ πρώτη φορά πὸν θάμειναν μόνος, ἐλεύθερος νὰ μιλήσουν, καλά προστατευμένοι μέσα στοῦς τέσσερας τοίχους τοῦ μακρυνοῦ σπιτιοῦ. Ὡς σήμερα δὲν εἶχαν ἰδωθῆ παρὰ λίγες φορές στὸ δρόμο, με χίλια καρδιοχτύπια. Δὲν εἶχε τολμήσει νὰ τῆς πῆ ὅτι ἐχει αὐτός ἕνας μέρος πὸν θὰ μπορούσαν νὰ ἰδωθοῦν χωρὶς νὰ τοῦς νοιώσει κανεῖς. Χθὲς ὁμως ἐπῆρε τὴν ἀπόφασί του. Σ' ἕνα περίπατο πὸν ἔκαμαν βράδυ-βράδυ, ἐνῶ ἐπιχάλιζε, κρυμμένοι και οἱ δυὸ κάτω ἀπὸ τὴν ὀμπρέλλα, τὴν ἔφερε τυχαίως τάχα ὡς τὴν πόρτα τοῦ μικροῦ σπιτικιοῦ του και τῆς εἶπε:

— Αὐτὸ τὸ σπιτάκι εἶναι δικό μου. Θέλεις νάρθης αὔριο νὰ καθήσωμε μιὰν ὥρα μαζί; Καθὼς βλέπεις ὁ δρόμος εἶναι ἔρημος. Δὲν θὰ σὲ ἰδῆ κανεῖς. Θ' ἀνοίξης τὴν πόρτα σὰν νὰ ἦσουνα στὸ σπίτι σου. Θὰ εἶμαι ἀπὸ πίσω και θὰ σὲ περιμένω. Ἔρχεσαι;

— Ἔρχομαι, εἶπε ἡ Σίσα χωρὶς νὰ διστάσει, χωρὶς νὰ σκεφθῆ, με τὴν ώραία πεποίθησι τῆς ἀδωότητος.

Τῆς ἔσφιξε μιὰ στιγμή με τρυφερότητα τὸ χεράκι τῆς πὸν εἶχε περάσει στὸ δικό του.

— Λοιπόν... θάρθης τέτοιαν ὥρα... τὴν ὥρα πὸν βραδυναίει... Δὲν ἔχεις ἀνάγκη νὰ χυπτήσης. Θὰ εἶμαι πίσω ἀπὸ τὴν πόρτα.

— Θάρθω!

Και τώρα τὴν ἐπερίμενε. Ἐξω ἐσωτείνιαζε πιὰ. Μιὰ φιλή-φιλή φθινοπωρινὴ βροχοῦλα ἔχτυποῦσε ρυθμικά και μονότονα στὸ πεζοδρόμιο. Ἀνασηκώθηκε κ' ἐκόνταξε γύρω του. Ὅλα ἦταν ἐν τάξει. Πλάι στὸ

ντιβάνι, άπάνω σ' ένα μικρό τραπεζάκι ένα βάζο με τρία άσπρα χρυσάνθεμα, ένα μπουκάλι κρασί γλυκό, δυό ποτηράκια χρυσάλλινα, ένα κουτί με φονταν και σ' ένα πιάτο με πεσσετάκι νιαντελλοτό λίγα σάντουιτς. "Ένα κουτί μυρωδάτα τσιγάρα έπερίμενε άνοιχτο. "Όλα ήτανε έν τάξει. "Η Σίσα μπορούσε νάρθη.

Και ή Σίσα έρχώτανε. Στο πεζοδρόμιο άκούσθηκαν έλαφρά τὰ βήματά της. Τὰ βήματα έσταμάτησαν μπροστά στην πόρτα και ή πόρτα άνοιξε με θάρρος. Έπετάχθηκε από τὸ ντιβάνι και έκλεισε με τὸ κλειδί τὴν πόρτα. "Η Σίσα έπρότεινε τὸ στόμα της. "Αλλά έκείνος έσκυψε και τῆς έφίλησε και τὰ δυό χέρια. "Επειτα τὴν έκάθησε στὸ ντιβάνι.

"Η Σίσα εκύτταξε γύρω της με άπορία και με θαυμασμό.

— "Α, τί ώραία πὸν είναι έδῶ μέσα! Πὸς φαίνεται πὸς είσαι καλλιτέχνης, ένας άληθινός καλλιτέχνης!...

Και έτοιμάσθηκε τὰ βγάλλη τὸ καπέλλο της. Εκείνος τὴν έσταμάτησε.

— "Όχι ακόμα! Πρέπει πρώτα νὰ γνωρίσωμε καλὰ ὁ ένας τὸν άλλον.

"Η Σίσα άνοιξε μ' έκπληξι τὰ μεγάλα μαῦρα μάτια της.

— Νὰ γνωρίσωμε ὁ ένας τὸν άλλον;... Τώρα πιά!

— Ναι, ναι! Νὰ γνωρίσωμε ὁ ένας τὸν άλλον. Νὰ ξέρης τί μπορείς νὰ μοῦ ζητήσης και τί μπορῶ νὰ σοῦ δώσω... Σοῦ χρεωστῶ κάθε εὐλικρίνεια, Σίσα. Σ' εκάλεσα νάρθης έδῶ και ήρθες χωρὶς νὰ διατάσης. Έδῶ όμως αὐτὸ τὸ σπιτάκι πὸν βλέπεις μοσεῦσε νὰ είναι γιὰ σένα τὸ στόμα τοῦ λύκου πὸν θὰ εκοτάπινε τὴν άγνότητά σου... Μόλα ταῦτα ήρθες μόνη σου στὸ στόμα τοῦ λύκου, χωρὶς νὰ φοβηθῆς τίποτα.

— Τί νὰ φοβηθῶ;... "Έχω τὸση πεποιθῆσι σὲ σένα!...

— Είσαι παιδί. Σὲ κανένα δὲν πρέπει νάχης πεποίθησι... Και πρώτα-πρώτα στὸν εαυτὸ σου. "Όλοι μᾶς γελοῖν και πρώτα-πρώτα ὁ εαυτὸς μας ἴσως από εκδικησι, γιὰτί κ' εμεῖς πρώτα τὸν εαυτὸ μας γελοῖμε. Δημιουργοῖμε έναν κόσμο ψεύτικο, ξέρομε πὸς τὸν δημιουργήσαμε εμεῖς και πὸς είναι ψεύτικος, τὸν πιστεύομε όμως. Και ὕστερα όταν έρθη ή στιγμή νὰ φανῆ ή άλήθεια μᾶς φαίνεται παράξενη και μᾶς πικραίνει. Θέλεις, Σίσα, νὰ μὴ δημιουργήσωμε έναν κόσμο ψεύτικο, ν' αντικρύσωμε απ' άρχῆς τὴν άλήθεια γιὰ νὰ μὴ μᾶς φανῆ έπειτα πικρή;

— Θέλω ὅ,τι θέλεις κ' εσύ. Σ' αγαπῶ.

— Μ' αγαπᾶς, γιὰτί δὲν με ξέρεις. Μ' αγαπᾶς, γιὰτί με φαντάζεσαι. Θέλω νὰ μ' αγαπᾶς όταν θὰ με ξέρης και όταν δὲν θὰ με φτιάνη ή φαντασία σου με τὰ δικὰ της τὰ χρώματα. Δὲν είσαι ή πρώτη γυναίκα πὸν περνᾶ από μέσα απ' αὐτὸ τὸ σπιτάκι...

— "Α!

— Τὰ βλέπεις, Σίσα; Δὲν άντέχεις στὴν άλήθεια, άγάπη μου. Θὰ ήθελες νὰ σοῦ πῶ ὅ,τι είπα σὲ κάθε μιὰ απ' αὐτές ὅτι είσαι ή πρώτη γυναίκα πὸν κάθεται σ' αὐτὸ τὸ ντιβάνι.

— "Όχι, ὄχι. "Έχεις δίκαιο. Καλὰ εκαμες και μοῦ τὸ είπες... Δὲν με μέλλει πὸς ήρθαν κ' άλλες... Σ' αγαπῶ.

— "Ακόμα, ακόμα! Δὲν είσαι λοιπὸν ή πρώτη γυναίκα πὸν ξερχεσαι έδῶ μέσα. "Αλλά είσαι ή πρώτη πὸν λέω πὸς ήρθαν κ' άλλαις. Θὰ μ' έρωτήσης γιὰτί. Γιατί θέλω νὰ μ' αγαπήσης, αλλά νὰ μ' αγαπήσης ὅπως είμαι και ὄχι ὅπως με φαντάζεσαι ή ὅπως θὰ σοῦ λέγα ψέμματα ὅτι είμαι.

— Λοιπὸν: δὲν θὰ σὲ ρωτοῦσα γιὰτί. Θὰ μοῦ πῆς ὅ,τι θέλεις. "Ό,τι δὲν θέλεις μὴ μοῦ τὸ πῆς. Σ' αγαπῶ.

— Μὴ βιάζεσαι. Δὲν είμαι ὁ νέος πὸν χρειάζεται τὰ εἰκοσι ώραία χρόνια σου.

— Εἰκοσι τρία.

— Τὸ κοριμὶ μου τὸ εκούρασα πρόωρα στὸν άγώνα τῆς ζωῆς. "Εγὼ πὸν δὲν εργάσθηκα στὰ νιάτα μου γιὰτί δὲν είχα ανάγκη νὰ εργασθῶ, είμαι τώρα ὑποχρεωμένος νὰ μὴ λογαριάσω οὔτε μέρα οὔτε νύχτα. "Εγεννήθηκα μέσα στὸν πλοῦτο. "Αλλά και ὁ πλοῦτος ὅπως ὅλα τὰ πράγματα τοῦ κόσμου δὲν είναι αἰώνιος. "Ηρθε μιὰ τρικυμία και μᾶς ξεερρίζωσε από τὸν τόπο μας και μιὰ μέρα εὑρέθηκα έδῶ με μιὰ δολόκληρη οἰκογένεια πὸν δὲν τὴν εκαμα εγὼ, πὸν όμως από μενα περιμένει νὰ ζήση. "Έχω έναν πατέρα πὸν μοῦ είναι ἱερὸς γιὰτί είναι γέρος και μιὰ αδερφή με τρία παιδάκια πὸν μοῦ είναι ἱερὰ γιὰτί δὲν έχουν πατέρα. Είμαι γιὸς και σύζυγος και πατέρας μαζύ. Δὲν μπορείς νὰ φαντασθῆς πόσες άγωνίες ὑπάρχουν μέσα σ' αὐτές τὶς ὑποχρεώσεις, αλλά και πόσες χαρές. Κάθε πρωτὸ σκίβω στὰ κρεββατάκια τῶν παιδιῶν με μιὰ αγωνία γιὰ τὴν ὑγεία τους πὸν δὲν θὰ τὴν είχα αν εἴσοσε ὁ πατέρας τους. "Αλλά τὸ βράδυ όταν γυρίζω στὸ σπίτι και βλέπω ἐξ γαλανὰ ματάκια νὰ με κιντᾶζουν στὰ χέρια γιὰ νὰ ἴδουν τί τοῦς έφερα, δοκιμάζω μιὰ χαρά πὸν δὲν θὰ τὴν εκοκίμαζα αν ὑπῆρχε πατέρας.

— "Ελα νὰ σὲ φιλήσω.

— "Ακόμα, ακόμα! Προχθές ἐνῶ ἐπήγαινα βιαστικὸς στὴ δουλειά μου είδα ᾤξαφνα τὸν πατέρα μου νὰ κιντᾶζη με προσοχή στὴ βιτρίνα ενός καταστήματος. "Επήγα από πίσω του χωρὶς νὰ με καταλάβη και παρεκολούθησα τὸ βλέμμα του. Εκύτταξε μιὰ άσημένια σιγαροθήκη, άλήθεια πολὺ εἰμορφη. "Ο γέρος άρχοντας πὸν σ' δλη του τὴ ζωὴ τοῦ άρεσαν τὰ ώραία πράγματα, τὴν ἐζήλευε εκείνη τὴν σιγαροθήκη. "Εμπῆκα στὸ κατάστημα, τὴν άγόρασα, τὴν γέμισα τσιγάρα, ἔτρεξα και τὸν πρόφτασα και τρῶ τὴν έβαλα κρυφὸ στὴν τσέπη. "Επειτα τοῦ έπρότεινα νὰ πᾶμε κάπου νὰ πάρουμε έναν καφέ. "Όταν μᾶς έφεραν τὸν καφέ, ὁ πα-

τέρας μου έβαλε τὸ χέρι στὴν τσέπη νὰ βγάλλη τὰ τσιγάρα του κ' εῤρηξε τὴ σιγαροθήκη, τὴν ἴδια εκείνη πὸν έβλεπε λίγο πρίν, πὸν τὴν ἐζήλευε και πὸν δὲν είχε νὰ τὴν άγορεύσει, αὐτὸς ὁ άρχοντας. Στὴν άρχῆ άνοιξε με εκπληξι τὰ μάτια του σαν νὰ μὴν εἰστευε ὅ,τι έβλεπε. "Αμέσως όμως εκατάλαβε τί είχε συμβῆ. Και τὰ μάτια του ἐγέμισαν δάκρυα και μοῦσφιξε δυνατὰ τὰ χέρια. "Α! κατὶ τέτοιες στιγμές, Σίσα, είναι ώραία ή ζωή!

— "Αφῆσέ με νὰ σὲ φιλήσω! Αὐτὴ τὴ φορά θέλω νὰ σὲ φιλήσω!

— "Όχι, μὴ βιάζεσαι! "Ετσι φορτωμένος ὅπως είμαι με ὑποχρεώσεις πὸν δὲν τὶς εκδημιούργησα μόνος μου, αλλά μοῦ τὶς εκδωκεν ή Μοῖρα—και γι' αὐτὸ μοῦ είναι ἱερῶτερος—δὲν μπορῶ νὰ σκεφθῶ γιὰ γάμο. "Όσο κ' αν σ' αγαπῶ, Σίσα, κ' ὄσω κ' αν μ' αγαπᾶς τώρα, ή αν μ' αγαπήσης άργότερα, ποτὲ δὲν θὰ γίνης γυναίκα μου.

— Τί πειράζει; "Αφοῦ θὰ σ' αγαπῶ και θὰ μ' αγαπᾶς θὰ είμαι δική σου και θὰ είσαι δικός μου.

— Είσαι γενναία, Σίσα. Βλέπω στὰ ώραία μαῦρα ματάκια σου...

— Φίλησέ τα αφοῦ είναι ώραία.

— "Όχι, νὰ τελειώσω πρώτα. Βλέπω στὰ ώραία μαῦρα ματάκια σου τὴν αποφασιστικότητα. "Αλλά βλέπω και τὸ θάρρος πὸν δίνει ή άγνοια τοῦ κινδύνου. Τὴ κοινωνία έχει δική της λογική πὸν είναι παραλογισμὸς ή δική της ἠθική, μιὰ ἠθική καμωμένη από άνηθικότητα. "Η κοινωνία τιμᾶ και σέβεται δύο εχθρούς πὸν ζοῦνε κάτω από τὴν ἴδια στέγη και περιμένουνε άνεπιτόμως ὁ ένας τὸν άλλον νὰ πεθάνη, φτάνει νὰ βρεθῆκε ένας παπᾶς πὸν νὰ εἰμορμούρισε μπροστά τους λίγα μασσημένα λόγια. "Η κοινωνία θέλει τὴν τάξι, εἰστο κ' αν αὐτὴ είναι μιὰ πλάκα πὸν ᾤμα τὴν σηκώσης θὰ βρῆς από κάτω άρχνες και σκουλήκια. Δυὸ ανθρωποὶ μποροῦν ν' αγαποῦν ὁ ένας τὸν άλλον, νὰ είναι ὁ φουσιωμένοι, νὰ έχουν τὴν άληθινὴ εὐτυχία πὸν πρέπει νὰ ζητᾶ ὡς δικαίωμα του ὁ ανθρωπος. Για τὴν κοινωνία είναι εκτός νόμου, είναι ανήθικοι, αν δὲν εἰμορλάβησεν ὁ παπᾶς. Τὴ γνώμη της δὲν τὴν λείει τουλάχιστον καθαρὰ ή κοινωνία. Γιατί ή κοινωνία είναι ανανδρῆ. Ψιθυρίζει όμως στὸ αὐτὶ και χύνει τὴ χολή της μυστικά. Χρειάζεται γενναιότης γιὰ νὰ αντικρύση κανεὶς αὐτὴ τὴ μυστικὴ αντίδρασι και πρέπει νάχη ψυχὴ πολὺ γερὴ γιὰ νὰ μὴ λιγάρη.

— "Εγὼ θὰ τὴν έχω... Δὲν με μέλλει τί θὰ ποῖνε!... "Ελα κοντά μου... Είμαι δική σου.

— Στάσου! Μένει και κατὶ άλλο ακόμα.

— Κι' άλλο;

— Ναι. "Ισως τὸ σπουδαιότερο. "Όσο θερμὴ κ' ὄσο βαθεῖα κ' αν είναι ή άγάπη μας, μιὰ μέρα θὰ σβύση.

— "Ω!

— Ναι! "Εσυμφωνήσωμε νὰ ποῖμε τὴν άλήθεια. Λοιπὸν πρέπει νὰ τὴν ποῖμε ὡς τὸ τέλος. Μιὰ μέρα ή άγάπη μας θὰ σβύση. Θὰ σβύση ἦσυχά-ἦσυχά χωρὶς νὰ τὸ καταλάβομε, χωρὶς νὰ τὸ θέλωμε και ἴσως ἐνῶ δὲν θὰ τὸ θέλωμε. Θὰ σβύση χωρὶς νὰ μᾶς ζητήση τὴν άδεια. Μιὰ μέρα θὰ σὲ περιμένω έδῶ και σὺ δὲν θάρθης.

— "Αν ψυχομαχῶ...

— "Όχι, δὲν θὰ ψυχομαχᾶς. "Απλούστατα θὰ προτιμήσης νὰ πᾶς σὲ μιὰ συγκέντρωσι, χωρὶς κανένα ενδιαφέρον. Μιὰ άλλη μέρα θὰ με βρῆς στὸ δρόμο και θὰ μοῦ πῆς: «Πότε θὰ πᾶμε στὸ σπιτάκι μας;» Κ' εγὼ θὰ σοῦ απαντήσω: «Αὐτές τὶς ἡμέρες είμαι πολὺ άποηολημένος. Μόλις μείνω λίγο ελεύθερος θὰ σὲ εκδοποιήσω». "Ε, λοιπὸν, αὐτὰ θὰ είναι τὰ ξεψυχισματά. Τὸ λάδι τῆς καντήλας θὰ έχει σωθῆ. Δυὸ-τρεις ἀναλαμπές ακόμα κ' έπειτα σκοτάδι! "Α, βλέπω δυὸ μαργαριταράκια στὰ ματάκια σου.

— Λὲς τόσο θλιβερά πράγματα!

— Θλιβερά, αλλά άληθινά. "Αφῆσε τὰ δυὸ μαργαριταράκια νὰ τρέξουν ελεύθερα. Καλλίτερα δυὸ τώρα παρὰ άμέτρητα άργότερα. "Η ἴδια ή άλήθεια δὲν είναι πικρά. Τὸ στόμα μας είναι πολὺ γλυκὸ από τὸ ψέμα, και γι' αὐτὸ μᾶς φαίνεται πικρὴ ή άλήθεια όταν ἴσῃ με τὴν σειρά της.

— Μὰ, ὄχι, ὄχι!... Αὐτὰ πὸν λὲς δὲν θὰ γίνουν...

— Θὰ γίνουν. Θὰ γίνουν γιὰτί έγιναν από τότε πὸν ὁ ανθρωπος εῤρέθηκε στὴ γῆ, γίνονται εκατομμύρια χρόνια και θὰ γίνονται ὡς νὰ λείψη και ή τελευταία ζωή. Είναι ανάγκη τῆς φύσεως; Είναι διαταγή πὸν τὴ δίνει μιὰ δύναμις από πάνω μας; Δὲν ξέρω. Είναι ένα μυστήριο πὸν δὲν θὰ τὸ ξεδίπλωσε ὁ νοῦς του ανθρόπου. "Αλλά ἔτσι είναι γραμμένο.

— "Ετελείωσες;

— Τελειώνω. Μοῦ φαίνεται πὸς εκαμα τὸ καθῆκόν μου απέναντί σου. Σοῦ εκείξα ποιὸς είμαι. Δὲν έχω νὰ σοῦ προσφέρω τὰ νειάτα πὸν αξίζουν τὰ νειάτα σου. Δὲν έχω τὴν αποκλειστικότητα πὸν ζητᾶ μιὰ γυναίκα από εκείνον πὸν αγαπᾶ. Δὲν μπορῶ νὰ σὲ καμω γυναίκα μου. Μόνο μιὰ άγάπη σοῦ προσφέρω δολόκληρη, ὡς τὴ στιγμή πὸν ἦ δὲν θὰ σοῦ χρειάζεται ή θάχη εκαντληθῆ πιά. "Αν ὕστερα απ' ὅλα αὐτὰ δὲν εἴσθισε μέσα στὴν ψυχὴ σου κάθε αἰσθημα γιὰ μενα, ή άγάπη μας θὰ είναι ή πὸν τίμια και ή πὸν ἠθικὴ άγάπη. Γιατί σ' αὐτὴν δὲν θὰ ὑπάρχη κανένα συμφέρον και κανεὶς ὑπολογισμὸς και καμία ὑποκρισία και κανένα ψέμμα. Ξέρομε τί μποροῖμε νὰ ζητήσωμε ὁ ένας από τὸν άλλον και τί μπορεί νὰ δώση ὁ καθένας μας. Και αὐτὸ είναι τὸ πᾶν. "Αν ὑπάρχουν δυστηχημένοι ξερωτες στὸν κόσμο—και είναι ἴσως ὅλοι—αὐτὸ συμβαίνει γιὰτί δὲν ξέρουν τί ζητοῦν και προσπαθοῦν νὰ δώσουν περισσότερο από ὅ,τι έχουν. Τί συλλογίζεσαι;

— Συλλογίζομαι πώς όταν ερχόμουν εδῶ σ' ἀγαπούσα πολύ. Όταν θὰ φεύγω ἀπὸ 'δῶ θὰ σ' ἀγαπῶ περισσότερο.

— Σίσα, ἀγάπη μου. Βγάλε τὸ καπελλάκι σου...

Βγάλε τὸ ἐπανοκφόρι σου... Δόσμου τὰ χεϊλάκια σου...

— Ἄ, Σίσα, ἀγάπη μου, εἶναι ὠραία ἡ ζωή!

Γ. ΤΣΟΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑΝ ΤΟΥ ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΘΕΑΤΡΟΥ

ΤΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου).

Ἄλλα ἔργα κατὰ τὴν περίοδον ταύτην ἐδόθησαν τὰ ἑξῆς :

Ὁ «Γεώργιος ὁ Καστριώτης» καὶ ὁ «Τιμολέον» τοῦ Ζαμπιελίου, «Ἡ ἄλωσις τοῦ Μεσολογγίου», (1) ὁ «Βελισσάριος» καὶ ὁ «Σαούλ» (2) τοῦ Ἀλφιέρη, ἡ κωμωδία τοῦ Μολιέρου ὁ «Γεώργιος Δαντίνος», (3) τὸν ἥρωα τῆς ὁποίας σὺγχρονος τότε ἐφημερίς ἐξέλαβεν ὡς συγγραφέα καὶ ἀνήγγειλε τὴν παράστασιν τοῦ ἔργου ὡς ἑξῆς : «Ἡ κωμωδία τοῦ Γεωργίου Δαντίνου, ὁ ἐντροπιασμένος σύζυγος» καὶ τέλος ἡ περιφήμος κωμωδία τοῦ Βυζαντίου ἢ «Βαβυλωνία», δι' ἧς καὶ μόνης ἐγέ-

νετο πασίγνωστος ὁ συγγραφεὺς τῆς ἀνὰ τὸ Πανελλήνιον.

Ὁ εὐτυχὴς συγγραφεὺς τῆς «Βαβυλωνίας», τοῦ ὁποίου τὸν βίον δι' ὀλίγων θὰ σκιαγραφήσωμεν κατοπινῶς, θεωρήσας «ἀστεῖον ἀλλὰ καὶ λυπηρὸν νὰ βλέπη τις εἰς μίαν συναναστροφὴν Ἑλλήνων, ὅσον Χίων, Κρητῶν, Ἀλβανῶν, Βυζαντιῶν, Ἀνατολιτῶν, Ἑπτανήσιων καὶ λοιπῶν, ὡς ἐκ τῆς διαφθορᾶς εἰς ἣν ὑπέπεσεν ἡ ἑλληνικὴ γλῶσσα, ἄλλον μὲν νὰ μιγνύη λέξεις τουρκικὰς, ἄλλον δὲ ἄλβανικὰς καὶ ἄλλον διεφθαρμένας, καὶ εἰς τὴν αὐτὴν συναναστροφὴν ὅλοι «Ἕλληνες ὄντες νὰ μὴ δύνανται νὰ ἐννοῶσιν ὁ εἰς τὸν ἄλλον, χωρὶς τῆς ἀνάγκης μεταφράσεως ἢ ἐξηγήσεως τῶν προσηρομένων ἀφ' ἑνα ἕκαστον λέξεων, ὥστε ἡ συναναστροφὴ ἐκείνη νὰ καταστῆ Βαβυλωνία, ἀπεφάσισε καὶ ἔγραψε τὴν Βαβυλωνίαν του μὲ τὸν σκοπὸν «νὰ διακωμωδήσῃ τὴν λυπηρὰν αὐτὴν κατάστασιν, ὥστε διὰ τῆς ἀστειώτητος νὰ καταρτισθῶσιν οἱ κακῶς προφερόντες τὴν ἑλληνικὴν γλῶσσαν καὶ νὰ προτραπῶσιν εἰς τὴν κατὰ τόπους σύστασιν σχολείων πρὸς ἐκπαίδευσιν τῆς νεολαίας των». (1)

Ὡς ὑπόθεσιν τῆς κωμωδίας του ἔλαβεν ὁ Βυζάντιος μίαν τῶν γενικῶν εὐωχιῶν, αἵτινες ἐτελέσθησαν ἐν Ναυπλίῳ καὶ δι' ἐν τῷ ξενοδοχείῳ τοῦ Χίου Ραβδᾶ, μεταξὺ τῶν διαφόρων ποικίλου ἥθους καὶ καταγωγῆς κατοίκων μετὰ τὴν ἀναγγελίαν τῆς ἐν Πύλῳ κατὰ τὸ 1827 πανωλεθρίας τοῦ Τουρκικοῦ στόλου ὑπὸ τῶν τριῶν Προσιατικῶν Δυνάμεων. (2)

Ἐν τῷ ρηθέντι ξενοδοχείῳ τοῦ Χίου Ραβδᾶ, ἔνθα ζητεῖ νὰ γευματίσῃ τὸ κύριον τῆς κωμωδίας πρόσωπον, ὁ Ἀνατολίτης, εἰσερχόμενος ὁ Χίος, ἀγγέλλει, ὅτι «ἤκαψαν τὴν ἀρμάδα τοῦ Μπραϊμῆ εἰς τὸ Νιόκαστρο», γεγονός ὑπερ ἀναγγέλλεται, κατὰ τὸν Πελοποννήσιον, «καὶ σ' τὴν ἐφημερίαν».

1. Πρόλογος ὑπὸ τοῦ συγγραφέως εἰς τὴν «Βαβυλωνίαν».

2. Ν. Λαμπρινίδου, ἢ «Ναυπλία», σελ. 502, ἐν Ἀθήναις 1898.

1. Ὑπὸ τὴν ἐν τῇ ἐφημερίδι ἀναγγελίαν τῆς παραστάσεως, ἣτις ἐγένετο τὴν 9ην Μαΐου 1837, ἀνεγινώσκεται καὶ ἡ ἀκόλουθος περίοδος : «... καὶ θὰ τελειώσῃ ἡ παράστασις μὲ πόλεμον μεταξὺ Ἑλλήνων καὶ Τούρκων».

2. Ὁ «Σαούλ», τραγωδία πεντάπρακτος τοῦ Ἀλφιέρη, ἐκδοθεῖσα κατόπιν τῆς 1858 ἐκ τῆς ἐν Ἀθήναις τυπογραφίας τοῦ Π. Ματαράγκα, ἐδόθη κατὰ μετάφρασιν τοῦ Α. Καπέλλα, νεανίσκου τότε καὶ φιλοδόξου, ἀλλ' οὐκ καὶ ἔγκρατος τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης, τὴν ὁποίαν ἀνοικτιμῶνος ἐσφαγίαζε. Τὸ αὐτὸ ἔργον μετέφρασε μετὰ τὴν 1869, ἔκρινε σκόπιμον νὰ σημειώσῃ ἐν προλόγῳ τὰ ἑξῆς : «Ὁ «Σαούλ», γνωστὸς τοῖς πᾶσιν ἐκ τῆς ἀπὸ σκηνης διδασκῆς, εἶχε μεταφρασθῆ πρὸ δωδεκάδος ἐτῶν ὑπὸ τινος Α. Καπέλλα, ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ μετάφρασις ἐκείνη ἀπεδίδοτο εἰς ἐμέ, ἵσως διότι εἶχον διορθῶσαι γραμματικὰ τινὰ λάθη καὶ συντελέσα ὡς εἰς τὴν ἔκδοσίν τῆς, διὰ ταῦτα κ.τ.λ. ἀπεφάσισα τὴν ἔσσαν τὸ δυνατόν ἀκριβῆ καὶ πιστὴν μετάφρασίν του. Δεῖγματα τῆς σποτῆς καὶ ἀκριβοῦς μεταφράσεως τοῦ κ. Ματαράγκα ἄ, θεωρηθῶσιν αἱ ἑξῆς δύο ἐκ τῆς μεταφράσεώς του φράσεις : «Σήμερον ὁ ἥλιος δὲν ἀνατέλλει· περιβεβλημένος αἱματηρὸν περιβάλλον!» — «Ἐλληνίσσον, πάτερ!»...

3. Ὁ «Γεώργιος Δαντίνος» ἐδόθη κατὰ τὴν ὑπὸ Κυριακοῦ Ἀριστίου γενομένην καὶ ἐν Βουκουρεστίῳ τῆς 1827 ἐκδοθεῖσαν μετάφρασιν, καθ' ἣν τὰ δύο κύρια τῆς κωμωδίας πρόσωπα ὁμιλοῦν τὴν Γιαννιώτικην διάλεκτον. — Τῆς αὐτῆς κωμωδίας τοῦ Μολιέρου «Γεώργιος Δαντίνος ἢ ὁ προδοθὴς σύζυγος» ἐγένετο καὶ ἄλλη μετάφρασις τῆς 1858 ὑπὸ Π. Μ. καὶ Α. Γ. Α. ἐκδοθεῖσα ὑπὸς Π. Α. Σακελλαρίου.

Ἡ εἶδησις μεταδίδεται ἀμέσως καὶ εἰς τοὺς λοιποὺς τοῦ ξενοδοχείου πελάτας, τὸν Κρητᾶ, τὸν Ἀλβανὸν, τὸν Κύπριον καὶ τὸν Λογιώτατον, (1) οἵτινες καὶ συναποφασίζουσι νὰ ἐφορτάσουν τὸ εὐχάριστον αὐτὸ γεγονός διὰ κοινοῦ συμποσίου, νὰ κάμουν μ' ἄλλους λόγους, κατὰ τὸν Ἀνατολίτην, «τζουμποῦσι καὶ νὰ κάτσουνε οὐλεὶ σ' ἕνα σουφρά» ἢ, κατὰ τὸν Χίον «νὰ κάνουνε μίαν παρέγιαν μὲ τὸν ρεφερέν τους». Κάθηνται λοιπὸν πάντες εἰς κοινὴν τράπεζαν καὶ εὐωχοῦνται, μεθ' ὃ, μεθυσθέντες σχεδόν, παραδίδονται εἰς τὸν χερσόν, μετὰ τὸ πέρας τοῦ ὁποίου ὁ μὲν Χιώτης—κατὰ τὸν Ἀνατολίτην—κοιμᾶται· Μωραϊτὴ λογαριάζει· Κυπριώτη συλλογιέται· Κρητικὸ τιμποῦκι πίνει· Λογιώτατο γράφει ἅμα Ἀρβανίτη δουλειὰ καλὰ ντὲν πηγαίνει νὰ, νί, γούρωσε μάτια του, τρίξει δόντια του, τρίβει μουστάκι του, ἀλλὰ ἀλέμ κανγᾶ τὰ κοπαρτίσει γιὰτι κουρουλδίστηκε». Καὶ πράγματι μετ' ὀλίγον, ὁ Ἀλβανὸς ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν Κρητᾶ τοῦ λέγει :

— Ὅρε Κρητῆκα, ὄρε πρᾶ ἔσὸν ὄρε Κρητῆκα ! πῶς μὲ γουρουνίζεις ἐσὺ ἐμένα ὄρε τὸ πά, πά, πά, τὸ παλουκάρι.

ΚΡΗΣ. Δὲν κατέχω ἰτζὰ τὸ πρᾶμμα, μηδὲ κατέχω σε ποῦρι Θιὸς κ' ἡ ψυχὴ μου.

ΑΛΒΑΝΟΣ. Πῶς ὄρε νὰ τὸ λές ἔτσι ὄρε ἐσὺ, ποῦρτες ὄρε ἐγὼ στό, στό, στό Κρητῆ κ' ἔρορχνες ἐγὼ ὄρε ἐγὼ τό, τό, τό, τουφεκαῖς σάν-σάν βροχάδες ;

ΚΡΗΣ. Εἶπα σοῦ το δὰ μαθές ἐγὼ δὲν κατέχω δεδίμ, διάλε τὰ πάσπαλα ποῦ θὰ θέσω στὸν ἄδη.

ΑΛΒΑΝΟΣ. Πρᾶ, πῶς τὸ κάνεις ἔτσι ὄρε πῶς δὲν τῆ γουρουνίζεις ; πῶς σὲ γουρουνίζω ἐγὼ...

ΚΡΗΣ. Κατέχω δὰ σὲ δεδίμ, τώρα ποῦρτες κ' ἔφαγες τὰ κουράδια μας...

Ἡ παρεξήγησις τῆς τελευταίας ταύτης λέξεως παροργίζει τὸν Ἀλβανόν, ὅστις, σύρων τὴν πιστόλαν του, πυροβολεῖ κατὰ τοῦ Κρητῆ καὶ φεύγει. Ἐνταῦθα τελειώνει ἡ πρώτη πρᾶξις. Ἐν τῇ δευτέρῃ, ὁ ἀστυνόμος· Ἑπτανήσιος τὴν καταγωγὴν, ἐνεργεῖ ἀνακρίσεις, ἀλλὰ μεθ' ὅλας τὰς προσπαθείας του, δὲν κατορθώνει νὰ μάθῃ ἂν ὁ τραυματισμὸς τοῦ Κρητῆ ἐγένετο ἐκ προμελέτης ἢ ὄχι. Οὐδεὶς τῶν ἀνακρινόμενων εἶναι εἰς θέσιν νὰ ἐννοήσῃ τί ἐννοεῖ ὁ Ἑπτανήσιος ἀστυνόμος διὰ τῆς φράσεως «ἀ κάζο πενσάτο».

— Καὶ πῶς σὲ βάρεσαι μωρέ ; ἐρωτᾷ τὸν Κρητᾶ, ἀ κάζο πενσάτο ;

ΚΡΗΣ. Δὲν κατέχω φράγκικα.

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ. Μωρέ, ἀ κάζο πενσάτο ;

1. «Διὰ νὰ μὴ ὑποληφθῶ, λέγει ὁ συγγραφεὺς, ὡς ἐπιθυμῶν νὰ ὁμιλεῖται ἡ παλαιὰ ἑλληνικὴ μὲ τὸν σχολαστικὸν (ὡς συνηθίζουσι τινὲς τῶν λογίων μας) ὥστε νὰ μὴ ἐννοεῖται τελείως, ἐνεκα τούτου παρεσιήξα εἰς τὴν σκηνὴν καὶ τὸν σχολαστικὸν Λογιώτατον διὰ ν' ἀποδείξω πῶς ἀηδίας πρόξενος εἶναι καὶ ὁ τρόπος τῆς σχολαστικῆς διαλεκτικῆς, μεταξὺ τῆς καθομιλουμένης ὁμιλούμενης».

ΚΡΗΣ. Εἶπα σοῦ το, δὲν κατέχω ντὰ μου λές.

Τ' αὐτὰ ἀποκρίνεται καὶ ὁ Ἀνατολίτης :

— Ἀρτικ πενσάτο, μινσάτο ἐγὼ ντὲν ξέρω. Ἀρβανίτη κτύπησε Κρητικὸ, βέροσελλαμ.

ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ (μὲ θυμόν). Καὶ μίλιε, μωρέ, ρωμαῖκα, παληότουρκα.

ΑΝΑΤΟΛΙΤΗΣ. Ἔι, ἐσὺ γιὰτι μιλᾷς φράγκικα...

Ἴδιαν ἀπόκρισιν δίδει καὶ ὁ Χίος :

— Ἔ μ' ἤμαθεν ὁ πάης μου τὰ ταλλιάνικα, γιὰ νὰ σᾶς δώσω τὴν ἀπόκρισι· ἄθεν τ' ὄξερε ποῦ θὰ μὲ ρωᾶτε φράγκικα, μπόριε νὰ μὲ τὰ μάθη...

Τὴν αὐτὴν καὶ ὁ Κύπριος :

— Φραντζικα δὲν καταλααῖνω· κ' ἐσεῖς οἱ Φραντζῆσι, ἐκατάλαες, εἰστεν λωοὶ ἀνθρώποι καὶ λωὰ λέτεν τα καὶ σεῖς τὰ λόια σας καὶ δὲν σᾶς καταλααῖνει κανεῖς.

Ὁ Λογιώτατος ἐπίσης διαβεβαοῖ τὸν Ἀστυνόμον ὅτι «οὐκ οἶδε τὴν τῶν Ἰταλῶν διάλεκτον» καὶ μόνος ὁ παμπόνηρος Πελοποννήσιος «ξέρει πῶς ἤτουνε κάζο καὶ μεγάλο κάζο, μὰ δὲν ξέρει πεντζάτο ἤτουνε τί ἤτουνε».

Τέλος ὁ Ἀστυνόμος ἀπελπισθεὶς τοὺς στέλλει «οὐλους ἀ ρέστο».

Ἐν τῇ φυλακῇ—τρίτη πρᾶξις—κλαίοντες καὶ οδυρόμενοι οἱ συλληφθέντες, ἀποφασίζουσι νὰ στείλουν ἀναφορὰν εἰς τὴν Διοίκησιν, ἀλλὰ δὲν κατορθώνουσι νὰ συνεννοηθοῦν μεταξὺ τους, ὅτε ἔρχεται ὁ Ἀστυνόμος καὶ τοὺς ἀναγγέλλει ὅτι ἡ Διοίκησις τοὺς συνεχώρησε.

«Ἄμετε τώρα, τοὺς λέγει, καλλιὰ σας, εἰσθε λιμπέροι ἢ διοίκησις σᾶς ἐπαρτονάρισε· τὸ ντιλιτο σας γιὰμὰ ἤτανε γιὰ ποῦρκα, μοναγὰ ἡ Διοίκησις σᾶς λυπήθηκε καθόρριοι γιὰτ' εἰσθε ξένοι ἀνθρώποι».

Οἷτως ἔχει ἡ Βαβυλωνία, ὡς διεσκευάσθη ὑπὸ τῶν ἠθοποιῶν τῶν πρώτων χρόνων διὰ τὴν σκηνὴν, καθόσον ὁ Βυζάντιος, ἀγνοῶν καθ' ὅλοκληρίαν οὐκί τοὺς κανόνας πλέον τοῦ Ἀριστοτέλους, ἀλλὰ τὰς κοινοτάτας ἀπαιτήσεις τῆς σκηνης, εἶχε συρράψει σκηνὰς μεταξὺ τῶν ὁποίων οὐδεὶς ὑπῆρχε σύνδεσμος, ἀλλὰ καὶ δύο ἄλλας ἀκόμη πρᾶξεις ἐν οἷς ἡ ἄγνοια τῆς σκηνης ἡμιλλᾶτο πρὸς τὴν ἐκ τῆς ἐπαναλήψεως τῶν αὐτῶν πραγμάτων φορτικότητα. Καὶ τὴν μὲν διὰ τὸ θέατρον διασκευὴν τῶν ἠθοποιῶν ἀνεγνώρισεν ὁ εὐφυὴς συγγραφεὺς, μὲ τὴν διαφορὰν ὅτι ἀπέδωκεν εἰς ἑαυτὸν τὴν ἐργασίαν ταύτην, (1) οὐδέποτε δὲμος ἠθέλησε ν'

1. Ἐν τῷ προλόγῳ τῆς δευτέρας ἐκδόσεως τῆς «Βαβυλωνίας» ὁ συγγραφεὺς γράσει τὰ ἑξῆς :

«Τὴν κωμωδίαν ταύτην ἐξέδωκα τὸ 1836 ἔτος, ἀλλ' ἐπειδὴ εἶδον ὅτι πηχαιρίστησε τὸ κανόν, πολλὴ δὲ περισσότερον ὅταν τὴν παρῆσθησαν εἰς θεατρικὰς παραστάσεις, καὶ ἐπειδὴ πολλοὶ ἐπαθμοῖν νὰ τὴν ἀποκτήσῃ πρὸς διασκεδάσιν, ἐπεχείρησα νὰ ἐκδόσω τὸ δεύτερον ἤδη αὐτὴν, παρὰ τὰς ἐξῆς καὶ μεταθέσεως τὰς μὲν σκηνὰς εἰς τὸ εὐκολώτερον διὰ τὰς

ἀποχωρισθῆ καὶ τῶν δύο ἄλλων φορτικῶν τοῦ ἔργου του πράξεων, διὰ τοῦτο καὶ εἰς τὰς μετέπειτα ἐκδόσεις τῆς κομφοδίας του τὰς διετήρησε πρὸς ζημίαν τῆς εὐφυΐας του, ἥτις τόσον πλουσία ἐξεδηλώθη εἰς τὰς τρεῖς πρώτας πράξεις, ἐν αἷς ζωηρότατα διεκομωρήθη ἢ κατάστασις εἰς ἣν εὐρίσκειτο τότε, ἀλλὰ καὶ σήμερον ἀκόμη δυστυχῶς, ἢ πολυπαθῆς ἑλληνικῆ γλῶσσα. (1) .Τόσον δ' ἤρρεσε ἢ σάτυρα τοῦ Βυζαντίου ἀπὸ τῆς πρώτης ἀπὸ σκηναῖς ἐμφανισῶς τῆς, ὥστε ἔκτοτε, εὐτυχία ἦν οὐδὲν ἄλλον ἑλληνικὸν ἔργον ἔσχε ποτέ, παίζεται τακτικώτατα πανταχοῦ ὅπου ὀμιλεῖται ἢ ἑλληνικῆ γλῶσσα εἶτε ὑπὸ ἠθοποιῶν εἶτε ὑπὸ ἐρασιτεχνῶν (2) καὶ πάντοτε ἀπλετον προκαλεῖ τὸν γέλωτα.

Θεατρικὰς παραστάσεις, προσθαφαιρέσας δὲ καὶ πολλὰ χάριν ἀστεϊσμοῦ.

1. Κατὰ τὸν Ροῖδην («Εἶδωλα» σελ. 103, ὑπόσημ. 1). «Πολλὴ μᾶλλον παρὰ εἰς τὴν ἀτελεστάτην ἀπομίμησιν τῆς λαλιᾶς τῶν ἐκ διαφόρων ἐπαρχιῶν ἑλλήνων ἔγκειται ἡ ἄξια τῆς «Βαβυλωνίας» εἰς τὴν ἐπιτυχῆ ἀπεικόνισιν τοῦ ἠθοῦς ἐκάστου αὐτῶν, τῆς βιωτικῆς σοφίας τοῦ Ἀνατολίτου, τῆς ἀγριότητος τοῦ Ἀλβανοῦ, τῆς πονηρίας τοῦ Μωραίτου, τοῦ ψευδοπολιτισμοῦ τοῦ Ἑπτανήσιου, τῆς πεποιθήσεως τοῦ Χίου εἰς τοῦ χρημάτων τὴν παντοδυναμίαν κ.λ.π.»

2. Τὴν τελευταίαν Κυριακὴν τῶν Ἀπόκροω τοῦ 1856, ἐν τῇ ἐν Χάλκῃ Ἐμπορικῇ Σχολῇ παρεστάθη ὑπὸ μαθητῶν ἢ «Ἐκάθη» τοῦ Εὐριπίδου. Μετ' αὐτὴν καὶ ἡ «Βαβυλωνία» μετ' ἐξαιρετικῆς ἐπιτυχίας, καθόσον οἱ λαβόντες μέρος εἰς

Ἀλλὰ καὶ μέχρι τῆς Βιέννης ἔφθασεν ἡ φήμη τῆς ἐπιτυχίας τῆς, ἔνθα σπανιώτατα ἠκούσθη ἀπὸ σκηναῖς ἢ ἑλληνικῆ γλῶσσα. Ἐκεῖ κατὰ τὸ 1860 οἱ τὰ πρώτα φέροντες Ἕλληνες ἤρχισαν νὰ καλλιεργοῦν τὸ ἑλληνικὸν θέατρον, κατ' ἀρχὰς μὲν ἐν οἰκογενειακῇ κύκλῳ, εἶτα δὲ καὶ ἐν τῇ περιφήμῳ τότε αἰθούσῃ τοῦ Σπέκ, ἐν ἣ μεταξὺ ἄλλων ἐδόθη καὶ ἡ Βαβυλωνία, κατορθωθέντος ὥστε ὅλα τὰ πρόσωπα τῆς φαιδρωτάτης κομφοδίας νὰ τὰ ὑποδυθῶσι νέα τῆς ἰδίας μετὰ τὰ πρόσωπα τοῦ ἔργου καταγωγῆς. Τοσοῦτος δ' ἐκ τῆς παραστάσεως προεκλήθη ἐνθουσιασμός, ὥστε, ὅταν ὁ κατ' αὐτὴν παρευρισκόμενος ἑλληνικώτατος Γέρω-Δούμπας ἤκουσε τὸ τραγοῦδι τοῦ Ἀλβανοῦ, ὀρμηφύτως ἔρρηξε φωνὴν ἐπιβληθεῖσαν εἰς τοὺς θεατὰς :

— Νά, μορέ, τραγοῦδι !

Μολοντί δὲ ἦτο ἐκ φύσεως οἰκονόμος μετὰ τὸ τέλος τῆς παραστάσεως διέταξε ν' ἀνοιχθοῖν πεντήκοντα σαμπάνιες διὰ νὰ πανηγυρίσουν οἱ Ἕλληνες τὴν θεατρικὴν ἑορτήν, ἥτις, ὡς ἐκ τοῦ θέματος τῆς κομφοδίας παριστανούσης τὸν θρίαμβον τοῦ ἔθνους καὶ ἐξ αὐτοῦ τοῦ γλωσσοπολέμου τῶν διαλέκτων, ἦτο ἐθνικὴ πανήγυρις.

(Ἀκολουθεῖ).

ΝΙΚ. Ι. Α - ΣΚΑΡΗΣ

τὴν παράστασιν μαθηταὶ κατήγοντο ἐκ τῶν μερῶν ὧν τοὺς κατοίκους καὶ τὴν γλωσσικὴν αὐτῶν διαφθορὰν ἐμιμοῖντο.

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΕΞ ΑΓΙΟΥ ΟΡΟΥΣ

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΤΡΙΑΚΟΣΤΗ ΠΡΩΤΗ

Ἐρὰ Μονῇ Ἰβήρων

Πέμπτη, 26 Φεβρουαρίου 1918, μεσημέρια. Κλώνη,

Πρέπει νὰ τελειώσω μ' αὐτὸ τὸ γράμμα τὰς ἐντυπώσεις ἀπὸ τὴν Μονὴν τῶν Ἰβήρων γιὰ νὰ ἐτοιμασοῦμε γιὰ τὴν ἀναχώρησίν μας, ὀρισθεῖσαν διὰ σήμερον.

Θὰ κατευθυνθῶμεν εἰς τὴν Μονὴν Φιλοθέου.

ο ο ο

Ἐπὶ τὴν κυριακὴν τῆς Μονῆς ὑπάγεται ἡ Σκῆ-τη τοῦ Προδρόμου, ἀποτελουμένη ἀπὸ 13 Καλύδας. Ἰδρύθη κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ 18ου αἰῶνος καὶ κεῖται δυτικῶς τῆς Μονῆς, ἀπέχουσα μόλις ὥραν ἐξ αὐτῆς.

Ἡ Μονὴ ἔχει δέκα τρία Κελλία ἐντὸς τῶν ὁρίων τῆς καὶ δέκα εἰς τὰς Καρυὰς καὶ τὰ πέριξ. Ἀναφέρω ἰδιαιτέρως τὸ Κελλί τοῦ Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου, τὸ ὁποῖον ἔχει 27 Γεωργιανούς Μοναχοὺς· τὸ Κελλί αὐτὸ ἀνήσυχον καὶ ἐπαναστατικὸν ζῆ μετ' ἐριδας καὶ ἀντεγκλήσεις. Ἐδῶ ἐγνώρισα τὸν Γεωργιανὸν Παπαγεώργιον, καταγόμενον ἀπὸ τὴν Κολχίδα. Τὸν εἶχον διώξει

οἱ συνάδελφοί του καὶ τὸν προστάτευεν ἡ Μονὴ καὶ τὸν περιέβαλλεν. Ἐμεινεν ἐδῶ ὡς ξένος τῆς καὶ ἐτύγχανε πολλῶν περιποιήσεων. Νέος, συμπαιθῆστατος, σεμνότατος, γνωρίζων ὀλίγα ἑλληνικὰ ἐπροθυμοποιεῖτο νὰ μοῦ παρέχῃ κάθε πληροφορίαν πρὸς τοῦ ἐξήτησιν μ' ὄλην τὴν δυσκολίαν πρὸς ἐδοκίμαζε γλωσσικῶς.

Εἰς τὸ τραπέζι ἦτο συνδαιτυμένων μας. Ἐκαθήμεθα ὁ Δικαῖος, ὁ Παπαγεώργιος, ὁ Πάτερ Χριστόφορος καὶ ἐγώ. Ἐπὶ τὴν φιλόφρονα ἐποπτεῖαν τοῦ Ἀρχοντάρη ὁσιωτάτου Ἐπιφανίου τοῦ Ἰβηρίτου.

Τὰ ἄλλα Κελλία τῆς Μονῆς εὐρίσκονται εἰς θέσεις περιόπτους χάριμα καὶ πανήγυρις τῶν ὀφθαλμῶν. Εἰς τὸ Κελλί τοῦ Προδρόμου μένουσιν Ρωμῖανοι. Εἰς τῆς Ἁγίας Ζώνης καὶ τοῦ Ἁγίου Ὀνουφρίου Ρῶσσοι. Ἐπίσης εἰς δύο ἐκ τῶν πέριξ τῶν Καρυῶν Κελλίων τῆς Μονῆς μένουσιν Ρῶσσοι.

Ἡ Μονὴ εἶναι πλουσιωτάτη. ἔχει Μετόχια εἰς Ρωσσίαν, Γεωργίαν, Τουρκίαν, Παλαιὰν καὶ Νέαν Ἑλλάδα.

ο ο ο

Ὁμιλήσαμεν ἤδη γιὰ τὸ Μοναστήρι τοῦ Ἁγίου Νι-

κολάου πρὸς ἐδώρησεν ὁ Αὐτοκράτωρ Ἀλέξιος Μιχαήλοβιτς. Εἰς τὸ Μετόχι αὐτὸ ἀνὰ ἑξαετίαν ἀποστέλλει ἢ Μονὴ τῶν Ἰβήρων ἀρχιμανδρίτην μετὰ ἱερέων καὶ μοναχῶν, οἱ ὅποιοι διαχειρίζονται τὰς προσόδους.

Θὰ σοῦ διηγηθῶ ἓνα κομικοτραγικὸν ἐπεισόδιον.

Πρὸ ὀλίγων ἐτῶν ἦλθεν εἰς τὸ Ὄρος κάποιος Παρασκευᾶς, ὁ περίφημος Παναγουλάκος, ἀντιπρόσωπος τῆς δῆθεν μεγάλης πατριωτικῆς Ἐταιρείας τῆς Ἑλλάδος τῆς καλουμένης τῶν «Ἀτρομήτων». Ἀναφέρει ὅτι ἦτο ἀπεσταλμένος ἀπὸ τὸν Βασιλέα Γεώργιον, ἀπὸ τοὺς τότε πολιτικούς ἀνδρας τῆς Ἑλλάδος, ἀπὸ ἀνωτερικοῦ ἀξιωματικοῦ καὶ ἄλλους Ἕλληνας γνωστοὺς πειριώτας. Κατῴρθωσε μάλιστα καὶ ἔφερε καὶ μερικὰ ουσιατικά ἐξ αὐτῶν καὶ ἐκ τοῦ Γενικοῦ Προξένου τῆς Ἑλλάδος ἐν Θεσσαλονίχῃ καὶ δι' αὐτῶν, βοηθούμενος καὶ ἀπὸ θρασύτητα, ἀποφασιστικότητα, εὐγλωττίαν, εὐφυΐαν, περιβολὴν ἀμεμπτον, κατῴρθωσε νὰ ἀποκτῇ τὴν ἐμπιστοσύνην τῶν Μοναχῶν. Ὁ μυστηριώδης τρόπος τῶν ἐνεργειῶν του, τὸ ἐπιφυλακτικὸν εἰς μίαν περίστασιν, τὸ τολμηρὸν εἰς ἄλλην, τὸ ἐπιτακτικὸν διὰ τοὺς μὲν, τὸ φιλόφρον διὰ τοὺς ἄλλους καὶ ἡ ἀνάμειξις ὀνειρῶν καὶ πόθων πατριωτικῶν μετ' ὑποσχέσεις δράσεως μέσα στὴν καρδίαν τοῦ ὑποδοῦλου Ἑλληνισμοῦ ἐπροκάλεσε τὴν βαθυτάτην προσοχὴν τοῦ πατριωτικοῦ Καλογηρισμοῦ τοῦ Ὄρους καὶ αἱ χρηματικὰ προσφορὰ ἦσαν ἀφθονώταται ἐκ μέρους τῶν παραλήθων ἐκ τῶν ἐδῶ καλογήρων.

Εἰς τὴν Μονὴν τῶν Ἰβήρων ἐληροφορήθη ὅτι ἐσχάτως ἐπέστρεψεν ἐκ Ρωσσίας, μετὰ τὴν λῆξιν τῆς θητείας του, ὁ ἀρχιμανδρίτης Γέρων Σωφρόνιος — τέως Ἡγούμενος τῆς ἐν Μόσχῃ Μονῆς τοῦ Ἁγίου Νικολάου, γιομάτος ἀπὸ ρούβλια. Τοῦ ἐξήτησε κατ' ἰδίαν συνέντευξιν, ἐπήγε στὸ Κελλί του καὶ μεγαλορρημον ὅπως ἦτο τοῦ ἀνέπτυξε τὰ σχέδια του καὶ ἐπεκαλέσθη πλουσίαν τὴν ὑποστήριξιν του εἰς ρούβλια. Ὁ ἀγαθὸς ἀρχιμανδρίτης—τὸν ὅποσον ἐγνώρισα προσωπικῶς—εἶχεν ὄλην τὴν διάθεσιν νὰ τὸν συντρέξῃ, ἀλλὰ δὲν εὐρίσκει μέσα του τὸν ἐνθουσιασμόν πρὸς ἐξῆτι νὰ τοῦ δημιουργήσῃ ὁ Παρασκευᾶς.

Αὐτὸς ἠννόησεν ὅτι ἦλθεν ἡ κρίσιμος ψυχολογικὴ στιγμή καὶ ὅτι ἐκινδύνευε τὸ ζήτημά του. Ἐβλεπε τὸν δισταγμὸν τοῦ Γέροντος Σωφρόνιου καὶ ἔκρινε σκόπιμον νὰ κάμῃ χρῆσιν τῶν μεγάλων μέσων.

— Γέροντα, τοῦ λέγει, ἢ ἀνοίγεις τὸ σεντοῦκι σου καὶ μοῦ δίδεις τὰ ρούβλια πρὸς κρύβει ἐκεῖ μέσα ἢ σὲ ἓνα λεπτὸ σὲ ἑαπλῶνα νεκρὸ. Ἡ πατρις ἀπαιτεῖ θυσίας καὶ ὅταν ἐσὺ δὲν εἶσαι ἱκανὸς νὰ κάμῃς τὰς θυσίας αὐτάς, εἶναι περιττὸν καὶ νὰ ζῆς.

Καὶ ἀστραπταίως βγάζει τὸ ρεβόλβερ του καὶ τὸ διευθίνει στὸ στήθος τοῦ ἀπλοικοῦ καὶ περιφρόνου Μοναχοῦ.

— Μὰ τέκνον μου, φωνάζει ἡμιλιπόθυμος· σοῦ δίδω ὅ,τι ἔχω.

Καὶ ἀνοίγει τὸ σεντοῦκι του καὶ τῷ δίδει ἀρκετὰς χιλιάδας ρούβλια.

— Σιωπή! τοῦ λέγει. Θὰ μοῦ δώσης τὰ χρήματα, ἀλλὰ θὰ ὀρκισθῆς ὅτι δὲν θὰ βγάλῃς μιὰ ἀπὸ τὸ στόμα σου. Γιὰ νὰ ὑπηρετήσωμε τὴν πατρίδα, πρέπει νὰ ξερώμε καὶ νὰ σιωπῶμεν. Κανεὶς δὲν πρέπει νὰ μάθῃ ὅτι ἐγὼ ἐδῶ μαζεύω λεπτὰ γιὰ τὰς ἀνάγκας τῶν σκλαβωμένων ἀδελφῶν. Ἡ ὑπόθεσις μας ἀπαιτεῖ μυστικότητα.

Καὶ πράγματι ὁ ἀγαθὸς Μοναχὸς οὔτε τοῦ παπᾶ δὲν ἐξεμυστηρέυθη τὸ πάθημά του. Ἐντὸς ὅμως ὀλίγων ἡμερῶν ἀπεκαλύφθη τὸ ποῖον τοῦ Παρασκευᾶ, συνελήφθη, κατεσχέθη μέρος ἀπὸ τὸ προῖον τῶν ἐκδίασεων καὶ διὰ τοῦ Γενικοῦ Προξένου ἢ ὑπόθεσις ἐφθασεν εἰς τὴν Πισαγγελίαν τῶν Ἀθηνῶν, ὅπου ἔκτοτε καὶ ἐσχάλωσεν ἢ ὑπόθεσις κατὰ τὸν πλέον ἑλληνικὸν τρόπον.

Σοῦ ἔγραψα τὴν κομικοτραγικὴν αὐτὴν ἱστορίαν γιὰ νὰ σοῦ δείξω τί κερδίζουν οἱ Καλόγηροι εἰς τὰ Μετόχια καὶ πόσον ἡ Καλογηρικὴ ζωὴ ἢ σημερινὴ ἔχει σχέσιν μετὰ τὴν διαφρημιζομένην αὐστηρὰν μοναχικὴν ζωὴν καὶ μετὰ τὰ αὐστηρὰ χριστιανικὰ παραγγέλματα.

ο ο ο

Καθ' ὄλην τὴν διήμερον ἐδῶ διαμονὴν μου ὁ Πάτερ Χριστόφορος ἦτον ὁ ἀχώριστος σύντροφός μου. Φιλοπεριεργος καὶ φιλομαθῆς ἀνηρεῖνα τὰ πάντα ἀκούρατος. Ζῶν μέχρι τῆς στιγμῆς αὐτῆς μετὰ τὰς ἀορίστους τῶν πρεσβυτέρων διηγήσεις καὶ μετὰ τὰς ἀμφιβόλου ἱστορικῆς βίσεως παραδόσεις περὶ τῶν θαυμαστῶν τοῦ Ὄρους, εἶχε συγκεχυμένας ἰδέας καὶ ἐννοοῦσε νὰ ἐπαφελθῆ τῆς μοναχικῆς αὐτῆς εὐκαιρίας. Τώρα ἀντίκρυε τὴν πραγματικότητα μέσα στοὺς θησαυροὺς τῶν Μονῶν, μέσα στὰς Βιβλιοθήκας των, τώρα ἤκουεν ἀπὸ τὰ ἀρμοδιώτερα πρόσωπα τοῦ Ὄρους τὰς γησιωτέρας διηγήσεις ἢ τὰς ἐπικρατεστέρας γνώμας γιὰ κάθε ἱστορικὸν ἀντικείμενον, γιὰ τὰς ἱστορικὰς εἰκόνας, τὰς ἱστορικὰς θέσεις, τὰ ἱστορικὰ κειμήλια καὶ ἀπληστος παρηκολούθει, ἤκουεν, ἐπληροφορεῖτο. Ἀμφιβάλλω ἂν στὰ εἴκοσι χρόνια πρὸς ἐξῆτι ὅπου ἐδοκίμασε ζωηρότερες συγκινήσεις ἀπὸ αὐτῆς πρὸς δὲν ἐδοκίμασε τίς ἡμέρες αὐτῆς.

Αὐτὸς ὁ ταπεινὸς Σκητιώτης ἀναστρεφόμενος τοὺς λογάδας τοῦ Ὄρους, ἀκούων τὰς σκέψεις των, παρακολουθῶν τοὺς λογισμούς των, ἐρχόμενος εἰς ἀμεσον μετ' αὐτῶν συνάφειαν, εὐρίσκειν ὅτι ὑψώνεται εἰς τὴν ἐκτίμησιν τοῦ ἑαυτοῦ του καὶ μετὰ ὑπερηφάνειαν ἀνελογίζετο τὴν στιγμὴν πρὸς τοὺς σοφώτερος καὶ μετὰ σχέσεις προσωπικὰς πλέον πρὸς τοὺς ἀρχηγούς τῶν Μονῶν θὰ ἐπέστρεφε στὴν Σκήτην του, στοὺς ταπεινοὺς συντρόφους του πρὸς ἐκκλητικοὺς θὰ ἐμάνθανον τοὺς θριάμβους του.

Καὶ ἔως ἐδῶ κανεὶς δὲν εἶχεν ἀντίρρησην. Εὐρίσκα

μάλιστα δι κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἐξωφλοῦσα μέρος ἀπὸ τὴν μεγάλην ὑποχρέωσιν πού εἶχα στὴν ἀτέραντον καλωσύνην του, χάριν τῆς ὁποίας ἀφῆκε τὴν ἐργασίαν του γιὰ νὰ μὴ συντροφεύσῃ σὲ τόσον ἐπίμονον καὶ μακρὰν περιοδείαν.

Ἄλλὰ ὁ ἀγαπητὸς Χριστόφορος ἔχει τὸ μεγάλο μειονέκτημα τῆς φλυαρίας γιὰ τὴν ὁποίαν σοῦ ἐχάραξα ὡς τώρα γραμμές πόνου ἀληθινοῦ, γραμμές ἀτελεισίας.

Θρησκώλητος, χωρὶς ἴχνος θεϊκῆς μορφώσεως, παῖδι τοῦ Λαοῦ πού τὴν θεϊαν Δύναμιν τὴν ἀνευρίσκει στὸ ὑπερφυσικόν, νομίζει ὅτι μὲ τίς ἀσυνάρτητες φιλοσοφικοθηρησκευτικὰς ὁμιλίαις του θὰ μὲ προσηλυτίσῃ στὰς ἰδέαις του καὶ θὰ μοῦ ἐμπεδώσῃ τὴν πίστιν πρὸς τὸ Θεῖον.

Πόσες φορὲς ὡς τώρα εὐρέθηκα σὲ ἐπώδυνον θέσιν δὲν μπορῶ νὰ σοῦ περιγράψω. Πῶς ν' ἀναστειλῶ, πῶς νὰ συγκρατήσω τὸν ὀρμητικόν, τὸν στροβιλωδῆ αὐτὸν πυρετὸν τῆς γλώσσης του; Ὅμιλεῖ περὶ ψυχῆς, περὶ ἀγιοσύνης, περὶ πνευματικῆς ζωῆς, περὶ θαυμάτων, μοῦ περιγράφει βίους ἁγίων, ἐξαίρει ἐπ' εὐκαιρίαι τῶν ὕσων τοῦ ἀνέφερα γιὰ Σένα καὶ γιὰ τίς ἰδέαις Σου, τῆς Ἁγίας Ἄννης, τῆς Ἁγίας Αἰκατερίνης, τὰς πράξεις καὶ μὲ λεπτομερείαις κουραστικὰς, ξεθεωτικὰς δὲν μοῦ δίδει οὔτε ἐνὸς λεπτοῦ ἀνεῖον.

Δὲν μ' ἀφήνει τὴν ὥραν πού καθόλα περῶμε τὰ θεῖα μέρη, τὴν ὥραν πού τρῶμε, τὴν ὥραν πού θέλω νὰ ρεμβάσω ἑξαπλωμένος στὰ ἀναπαυτικὰ ντιθάνια, οὔτε αὐτὴν τὴν ὥραν πού θὰ κοιμηθῶ.

Εἶμαι στὸ κρεβάτι μου, αἰσθάνομαι τὴν ἀνάγκην νὰ κλείσω τὰ μάτια μου καὶ αὐτὸς μὲ τὸ καλμαῖχι στὴν κορυφὴ τῆς κεφαλῆς, ἀπὸ πάνω μου, ἔξαλλος, ἀκράτητος, λέγει καὶ μὲ φέρει σὲ τελείαν κατάστασιν ἐκνευρισμοῦ. Δὲν ξέρω τί μέσα νὰ μεταχειρισθῶ ὄχι γιὰ νὰ θεραπεύσω, ἀλλὰ γιὰ νὰ μετριάσω τὸ κακόν.

Ἐὰν ἐξ ἀρχῆς συμφωνοῦσα μὲ τίς ἰδέαις του, ἴσως θὰ ὑπέφερα ὀλιγώτερον.

Μὲ τὰς ἀντιρροήσεις μου, μὲ τὰς δῆθεν ἀμφιβολίας μου, μὲ τοὺς αἰωνίους δισταγμούς μου, νομίζει πῶς εἶμαι ἄθεος καὶ ἀκόμη περισσότερον ὅταν ὁμιλεῖ γιὰ Σένα τοῦ λέγω ὅτι λόγῳ τῶν σπουδῶν Σου στὴν Εὐρώπῃ, τῶν σχέσεών Σου μὲ συγγραφεῖς ἀθεϊστάς, κλίνει πρὸς τὴν ἀθεϊαν, αἰσθάνεται πλέον τὴν ὑποχρέωσιν νὰ ἐντείνῃ τὰς προσπάθειαις του, νὰ πολλαπλασιάσῃ τὰ ἐπιχειρήματά του, νὰ ζωντανεύσῃ τὰ παραδείγματά του, γιὰ νὰ μὲ ἀπομακρύνῃ ἀπὸ τὴν δική Σου ἐπίδρασι. Φαντάζεται ὅτι σώζων ἐμὲ θὰ σώσῃ καὶ Σένα καὶ τραβῶ βάσανα γιὰ λογαριασμό καὶ τῶν δυὸ μας.

Σήμερον ὁμως τὸν ἐξεδικήθην γιὰ λίγο.

Ὅμιλεῖ ὑπὲρ τοῦ Καλογηρισμοῦ. ὑπεστήριξε τὴν πνευματικότητα τοῦ βίου, ἐξῆρε τὴν περιφρόνησιν του πρὸς τὴν γυναῖκα, ἀνέπτυσε τὰ ψυχικὰ ἀγαθὰ τοῦ ἀσκητικοῦ βίου καὶ προσπαθοῦσε μὲ κάθε τρόπον νὰ

δείξῃ τὴν διαφορὰν μεταξὺ ἐκείνων πού ζοῦν πλησίον τοῦ Θεοῦ, ἀπὸ ἐκείνους πού ζοῦν στὸν κόσμον μασὺ μὲ τὸ διάβολο.

Κρατοῦσα στὸ χέρι μου μιὰ μελέτη περὶ Ἁγίου Ὁρους καὶ τὴν στιγμή πού ἐτόνιζε πανηγυρικόν διὰ τὴν δύναμιν πού παρέχει ὁ πνευματικὸς βίος τοῦ Καλογηροῦ εἰς τὴν ἀπόκρουσιν κάθε πειρασμοῦ, τοῦ λέγω :

— Στάσου, Πάτερ Χριστόφορε νὰ σοῦ διαβάσω ἐδῶ τί γράφουν σπουδαῖοι συγγραφεῖς γιὰ τὸ ζήτημα αὐτό.

Καὶ διαβάζοντας τὸ κείμενον προσέθεσα μὲ τρόπο ὀλόκληρον παράγραφον βεβαιούσαν, ὅτι οἱ Καλόγηροι τοῦ Ἁγίου Ὁρους παλαιότερον ἠρέσκοντο εἰς τὰς μετὰ τῶν γυναικῶν σχέσεις καὶ ἐπεζήτουν εὐκαιρίαν νὰ τὰ φτιάξουν μαζί τους.

Δὲν ἀντελήφθη ὅτι ὅλα αὐτὰ ἦσαν παρεῖσακα στὸ κείμενον καὶ παρ' ὀλίγον νὰ τοῦ ἔλθῃ ἀποπληξία.

Τοῦ ἐφάνη τερατῶδες ὅτι ὑπάρχει δημοσιευμένον βεβαιούν ὅτι οἱ Καλόγηροι τοῦ Ὁρους τὰ ἐφτιασαν μὲ γυναῖκες. Τοῦ ἀνέτρεψεν ὅλας τὰς θεωρίας του, τοῦ ἐσύγχισε τὰς γνώσεις του, τὸν ἔφερεν εἰς στενοχωρίαν καὶ δὲν ἤξευρε πῶς νὰ μὲ πείσῃ ὅτι ἡ περίοδος πού τοῦ ἐδιάβασα εἶχεν ἄλλην σημασίαν.

— Ἄς τα, ἀδελφέ, τοῦ εἶπα, μὴ τὰ στρίβῃς. Ἡ ἐννοια εἶναι σαφής. Καὶ σεῖς ἐδῶ σὰν ἄνθρωποι ἔχετε ὅλη τὴν διάθεσιν νὰ συνδέσθε μὲ τίς γυναῖκες, ἀρκεῖ νὰ βρῆτε εὐκαιρίαν.

Κόκκαλο ὁ Πάτερ Χριστόφορος.

Τὸ νοστιμότερον μάλιστα ὅτι στὴ συζήτησιν αὐτὴ ἤτανε παρῶν καὶ ἕνας ἄλλος Καλόγηρος—ὁ ὁποῖος ἤκουε μόνον—καὶ ὁ ὁποῖος ἐπίσης ἔμεινε κατάπληκτος.

Ἔτσι γιὰ μιὰ στιγμή ἱκανοποιήθηκα γιὰ ὅσα ἐξ αιτίας του ἐμαρτύρησα.

Ἔμεινε σύννους, σκεπτικὸς, ἀπολιθωμένος, ἀποσοβλωμένος καὶ ἔτσι ἠῦρα εὐκαιρίαν νὰ συνέλθω ἀπὸ τὸν ψυχικὸν καταποντισμόν, στὸν ὁποῖον μὲ εἶχε βυθίσει ἡ ἀσυγκράτητος φλυαρία τοῦ ἀγαθοῦ Χριστοφόρου.

ΔΗΜ. Α. ΣΩΓΡΑΦΟΣ

ἘΧΑΣΜΕΝΟΙ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ ΚΑΙ ΛΗΣΜΟΝΗΜΕΝΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ

(Συνέχεια)

Πόσον ὁ Ἰδρωμένος ἐμελέτησε τῶν Ἰονίων Νήσων τὴν ἱστορίαν μαρτυροῦσι καὶ ἄλλα ἔργα ἄξια λόγου.

— «Περὶ τῆς ἀφομοιώσεως πρὸς τοὺς νόμους τοῦ Ἑλληνικοῦ βασιλείου καὶ περὶ τῶν πηγῶν τοῦ Ἰονίου Δικαίου». Ἐν Κερκύρα 1879. Εἰς τὸ πολῦτιμον τοῦτο βιβλίον περιέχονται : α') Ἰόνιοι Κώδικες. β') Κοινοβουλευτικοὶ νόμοι καὶ ἀποφάσεις τῆς Ἰονίου Βουλῆς. γ') Πράξεις τῆς Κυβερνήσεως (ἢ τοὶ νομοθετικὰ διατάγματα). Ἀποφάσεις τῆς Ἰονίου

Γερουσίας καὶ ἐπιχώριοι κανονισμοί. δ') Νομολογία τοῦ ἀνωτάτου Συμβουλίου τῆς δικαιοσύνης. ε') Νόμοι ἐπὶ τῆς γαλλικῆς καὶ ἀγγλικῆς καταλήψεως τῶν Ἰονίων Νήσων 1797—1800 καὶ 1807—1814. ς') Νόμοι τῆς Ἑπτανήσου Πολιτείας 1800—1807. ζ') Ἐνετοὶ νόμοι. η') Ἐγγώριοι νόμοι καὶ τοπικὰ ἔθιμα.

— «Ὁ ὑπὲρ τῆς ἐθνικῆς ἀποκαταστάσεως ἀγών» 1815—1864. Πολιτικὴ ἱστορία τῆς Ἑπτανήσου ἐπὶ τῆς Ἀγγλικῆς προστασίας». Ἐν Κερκύρα 1889.

Εἶναι σοβαρὰ μελέτη γεγραμμένη μὲ μεγάλην ἐπιμέλειαν. Ὁ ἀναγνώστης εἰς τὰς 162 σελίδας λαμβάνει σαφῆ ἰδέαν περὶ τῶν χρόνων τῆς Ἀγγλικῆς προστασίας, τὴν ὁποίαν δὲν δύναται ν' ἀποκομίσῃ ἐκ τῶν λεπτομερειῶν τῶν δύο ὀγκωδῶν τόμων τοῦ Χιώτου, τιτλοφορουμένων «Ἱστορία τοῦ Ἰονικοῦ Κράτους» (ἐν Ζακύνθῳ 1874—1877).

Τὴν ἔξοχον ταύτην ἱστορικὴν περίοδον τῆς Ἑπτανήσιας ἱστορίας πραγματεύθησαν καὶ ἄλλοι, ἐν οἷς καὶ ἐκ τῶν δρασαντῶν εἰς τὰ πολιτικά, ὡς λ. χ. «Τὰ ἀπομνημονεῖα περὶ τῆς πρώτης Ἰονίου πολιτείας» τοῦ Ζακυνθίου Γεωργίου Βερνικίου καὶ Cenni sul protettorato Britannico nelle isole ionie τοῦ Κεφαλλῆνος κόμητος Δημητρίου Καρούσου. Ἐννοεῖται ὅτι τοιαῦτα ἔργα εἶναι Cicero pro domo suo.

— «Συνοπτικὴ ἱστορία τῆς Νήσου Κερκύρας». Ἐν Κερκύρα 1895.

Εἶναι εὐσυνείδητος λακωνικὴ ἀφήγησις ἀπὸ τῶν μυθικῶν χρόνων, μέχρι τῶν ἡμερῶν μας, δι' ἧς ὁ ἀναγνώστης εἰς τὰ 28 κεφάλαια λαμβάνει ἀκριβῆ ἰδέαν τῆς πρωτενοῦσης τῶν Ἰονίων Νήσων.

Ὁ σοφὸς συμπολίτης καὶ ἐπιτεκτός φίλος Ἀνδρέας Ἀνδρεάδης εἰς τὴν πολῦτιμον μελέτην του «Περὶ τῆς οικονομικῆς διοικήσεως τῆς Ἑπτανήσου ἐπὶ Βενετοκρατίας» (Τόμος Β' σελ. 115) δημοσιεύει τοῦ Ἰδρωμένου πίνακος ἑξαγωγῆς ἐλαίου Κερκύρας κατὰ τὰ ἔτη 1824—1913.

Ἐνῶ κατεγίνετο ὁ Ἰδρωμένος ἐπιμελῶς μελετῶν τῆς Ἑπτανήσου τὴν ἱστορίαν, πρὸς ἀναγκὴν βεβαίως, ἀφιέρωνεν ὥρας καὶ εἰς ἄλλα ἔργα. Ὅταν τις ἀλλάξῃ ἐργασίαν, ἢ ὑπερκόπως διασπασθῆται. Οὗτος ὁ φιλόπονος συμπολίτης μετέφραζε τοῦ φιλέλληνοσ Γλάστωνος τὸ πόνημα : «Κόσμου νεότης, τοῦτέστι οἱ θεοὶ καὶ οἱ ἄνθρωποι τῶν ἠρωϊκῶν ἐποχῶν», τὸ ὁποῖον ἐδημοσιεύθη εἰς δύο τεύχη, τὸ πρῶτον τῷ 1879 καὶ τὸ δεύτερον τῷ 1882. Μετὰ δὲ ἐν ἔτος ἐδημοσίευσεν τῷ 1883 : «Τὴν δίκην τῶν ἐν Ἀργινοῦσαισ στρατηγῶν».

Ὁ Ἰδρωμένος ὄχι μόνον εἶχε μελετήσῃ τὰ περὶ τῶν ἀνὰ τὸ Ἰόνιον Νήσων, ἀλλὰ τὰ περὶ πάσης τῆς Ἑλλάδος, ἰδίως κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ ἱεροῦ ἀγῶνος, διότι ἐσκεπτετο ὅτι θὰ ἔγραφε καὶ περὶ τοῦ Καποδιστριαίου. Ἐπειδὴ δὲ ἐσκεπτετο ὅτι ἔπρεπε νὰ ρίξῃ καὶ σοβαρὰ βλέμματα ἐπὶ τοῦ Συντάγματος τῆς Ἑλλάδος, ἐμελέτησε τὴν ἀγγλικὴν ἱστορίαν καὶ τὸ Σύνταγμα τῆς θα-

λασσοκρατείας, τὸ ὁποῖον εὐδοκίμησε παρὰ τῷ λαῷ αὐτῆς. Οἱ κόποι τῆς σπουδῆς ταύτης φαίνονται εἰς τὴν σπουδαίαν «Βιβλιοθήκην Μαρασλῆ» πού ἐδημοσίευσεν τοῦ Ἰδρωμένου τὰ δύο πονήματα :

— Ἰωάννης Καποδιστριας, Κυβερνήτης τῆς Ἑλλάδος. Ἐν Ἀθήναις 1900.

— Τὸ Σύνταγμα τῆς Ἑλλάδος μετὰ ἐρμηνείας. Ἐν Ἀθήναις 1908.

Σημειωτέον ὅτι ὁ Ἰδρωμένος ἔγραψε καὶ περὶ τοῦ ἄρθρου 69 τοῦ Συντάγματος (Ἐφημ. νομολ. ΚΘ' 81—82).

Πόσον πατριωτικὴ ἐργασία θὰ ἦτο διὰ τὴν δυστυχῆ πατρίδα μας, ἀν οἱ πληρεξούσιοί μας καὶ ψηφίζοντες νέον Σύνταγμα, ἐμελέτων τοῦ Ἰδρωμένου τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος ἔργον.

Ἀφῆκεν ἀνέκδοτα τὰ ἑξῆς πονήματα :

— Στοιχεῖα τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ δικαίου τῆς ἀνατολικῆς ὀρθοδόξου ἐκκλησίας.

— Τὸ ἀρχαῖον ἀθηναϊκὸν πολίτευμα.

— Ἱστορικὴ ἔκθεσις περὶ τῶν τυχῶν τῆς Πάργας.

— Ἡ ναυμαχία τοῦ Ναυαρίνου.

Εὐχῆς ἔργον θὰ ἦτο ἀν τὰ ἀνέκδοτα ταῦτα πονήματα ἐδημοσιεύοντο δαπάναις τοῦ Πιττιδείου κληροδοτήματος, τοῦλάχιστον τὸ τελευταῖον τώρα πού θὰ εἶναι εἰς τὰ στόματα πάντων τὸ ὄνομα Ναυαρίνου ἔνεκα τῆς περιφήμου ναυμαχίας.

ΣΠ. ΔΕ ΒΙΑΖΗΣ

ΘΘ ΑΠΟ ΤΗΝ ΘΕΑΤΡΙΚΗΝ ΚΙΝΗΣΙΝ ΘΘ

Ο ΙΠΠΟΥΛΤΟΣ

Ἐξ ἀφορμῆς τῆς παραστάσεως τοῦ «Ἰππολύτου Στεφανηφόρου» τοῦ Εὐριπίδου, ἧτις ἔγινεν εἰς τὴν Ἐλευσίνα, ἀποσπῶμεν τὴν ἐπομένην χαρακτηριστικωτάτην ἀνάγνωσιν ἐκ μελέτης περὶ τοῦ ἀρχαίου δραματικοῦ ἀριστοουργήματος, ἢ ὁποία ἀφίεται εἰς τὸν διάσημον Ρῶσον λογογράφον Δημήτριον Μερεζόφσκον.

... καὶ ἀν τὰ βλέμματα ἀπευθύνονται ἀκουσίως πρὸς τὸ παρελθόν, πρὸς τὰ μεγάλα ἔργα τῆς ἀρχαιότητος, μετὰ τῆς ἀορίστου ἐλπίδος ὅτι θ' ἀνευρεθῇ ἐν αὐτοῖς ἀπύχνησις σημερινή, διατὶ νὰ μὴ προσφέρωμεν εἰς αὐτὰ ἐκεῖνα ἐκ τῶν ἔργων τούτων, ἐν οἷς ἡ ἀπύχνησις αὐτὴ εἶναι ἐπιρροεστέρα καὶ πληρεστέρα, διατὶ νὰ μὴ ἐπιδεικνύωμεν τὸν ζῶντα δεσμὸν τοῦ παρελθόντος μετὰ τοῦ μέλλοντος, ἀψιμυθίωτον καὶ ἀνευ παραχωρήσεων καὶ μετριάσεων ;

Ὁ Εὐριπίδης παραβαλλόμενος πρὸς τὸν Αἰσχύλον καὶ τὸν Σοφοκλῆν, ἐφάνη ἄλλοτε τραγικὸς τῆς παρακμῆς. Τὸν εὐρισκὸν ὑπεράγαν ἐκλεπτινόμενον, ὑπεράγαν ἐπατετηθευμένον, ἔστηρημένον τῆς θευλλώδους δυνάμεως ἣν ἐπέδειξαν οἱ προκατόχοι του, τὸν ἐμέμφοντο ὅτι ἐγκατέλιπε τὸ ἀληθές τῆς ζωῆς καὶ ὅτι εἰσήγαγε τὸ ὑπερφυσικὸν εἰς τὰ δράματά του. Ἄλλ' ἔχει ὄντως οὔτω τὸ πρᾶγμα ;

Πραγματικῶς, οἱ θεοὶ λῦουσι τοὺς δεσμούς τῶν ἀνθρωπίνων παθῶν, παρ' αὐτῶ, δι' ἐπιμετάσεως ὑπερφυσικῆς ἀποκαλύπτει τὰς δύο αἰωνίας ἀρχὰς τοῦ κόσμου, τὸ «Ἐγὼ» καὶ τὸ «Μὴ Ἐγὼ», τὸν Ἀπόλλωνα καὶ τὸν Διόνυσον, καὶ τοῦτο ἐξωθοῦμενον μέχρι ἐσχάτων καὶ σχεδὸν μέχρι τῆς ἀσχη-

Ο ΔΡΑΚΟΣ

(Ὁ Σκληθρορήγας)

Erikönig.

Goethe.

Καθίλα ποιός πάει σὲ νύχτα ἀγνή ;
Πάει ὁ πατέρας μετὸ παιδί.
Κραταίει τὸ ἀγόρι, νά, ἀγκαλιαστέ,
γερά τὸ σφίγγει, τὸ πάει ξεστό.

- Παιδί, τί κρύβεις δειλὰ τὴ μορφή ;
- Πατέρα, ἰδές, στοιχειὸ βγαίνει ἐκεῖ ;
τοῦ Λόγγου ὁ Ρήγας με στέμμα καὶ οὐρά ;
- Παιδί μου, αὐτὸ 'ναὶ ἢ καταχνιά.

«Καλὸ μου ἀγόρι, ἔλ' ἀποδώ,
κι ὠραία παιγνίδια σου παίζω ἐγώ·
σωροὺς λουλούδια ὁ γιολὸς κυλά,
καὶ ἡ μάννα μου ἔχει ροῦχα χρυσαῖα».

- Πατέρα, πατέρα, δὲν τὰκουσες δά,
τί ὁ Μαῦρος Ρήγας μοῦ τάζει κρυφά ;
- Παιδί μου, σάπα, ἤσυχασε πιά.
φυσάει σὲ φύλλα ὁ ἀγέρας ξερά.

«Νὰ ἰδῆς, χρυσό μου, μ' ἐμὲ ἂν ἐρθῆς,
μὲ τίς κόρες μου ὄλο χαρὲς θὰ βοῆς·
μὲ τίς κόρες μου ὄλο καὶ νύχτιους χορούς,
νανούρισμα, γέλοια, τραγούδια θάκοῦς».

- Πατέρα, πατέρα, δὲ βλέπεις σιμά ; ...
Τοῦ Ρήγα οἱ κόρες στὴ σκοτεινιά !
- Μωρό, μωρό, ... θωρῶ ἐκεῖ πού λές,
φεγγίζουν φαρὲς γιοιούλες ἰτιές.

- «Σ' ἀγάπησα, μ' ἀρέσει τώραῖο σου κοριό,
καί, θέλεις δὲ θέλεις, θὰ πᾶμε μαζί».
- Πατέρα, πατέρα, νά, μ' ἀραξε πιά !
μ' ἔσφιξε ὁ Ρήγας καὶ με πονᾷ ! — — —

Τρομάζει ὁ κύρης, καλπάζει γοργά,
κραταίει στὰ χέρια τὸ γιὸ πὺ βογγᾷ·
τὴ θύρα κρούει μ' ἀλαλητὸ ...
Στὰ χέρια του εἶχε τὸ γιὸ νεκρό.

ΔΠΟ ΤῶΝ ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΚΙΝΗΣΕΩΝ

Ο ΦΑΟΥΣΤ ΤΟΥ ΓΚΟΥΝΩ

Ἡ Μελοδραματικὴ Σχολὴ τοῦ Ὁδείου Ἀθηνῶν ἔδωκεν εἰς τὸ θέατρον «Ὀλύμπια» τὸν «Φάουστ» τοῦ Γκουνῶ με ἐκτελεστίαν τοὺς μαθητὰς καὶ μαθητρίδας του. Ὅπως δὲ εἶχαμε προαναγγέλλει, εἰς τὴν ἐπανάληψιν τοῦ Φάουστ εἰπαίξε τὸ μέρος τοῦ Μεφιστοφελὴ ὁ κ. Νικολάου.

Ὁ ὑποδιευθυντὴς τοῦ Ὁδείου Ἀθηνῶν μετὴν ἐπίδειξιν αὐτὴν ἔδειξε εἰς τὸν μουσικὸν κόσμον τὰς εὐγενεῖς του φι-

λοδοξίας καὶ τὴν σιδηρὰν του θέλησιν, διότι εἶναι μεγάλο κατόρθωμα ἢ ἐκτέλεσις τοῦ μελοδράματος τοῦ Γκουνῶ ἀπὸ μαθητὰς καὶ μαθητρίδας. Διὰ τοῦτο καὶ ὁ κ. Νικολάου πρῶτῃ παραστάσει ἐξήγησε δι' ὀλίγων λέξεων τὴν εὐμένειαν τοῦ κοινῶ ὑπὲρ τοῦ ἔργου τῆς Μελοδραματικῆς Σχολῆς, διότι εἶναι ἔργον δυσχερὲς καὶ δύσκολον. Εὐτυχῶς ὅτι ἡ ἐκτέλεσις ἔδειξεν ὅτι πολλὰς δυσκολίας τὰς ἐξηφάνισεν ὁ ζῆλος τῶν μαθητῶν καὶ μαθητρίων καὶ ἡ θέλησις τοῦ κ. Νικολάου. Ἐπαίξαν ὅλοι μεθ' ἑαυτῶν δοξίμων καλλιτεχνῶν καὶ ἀφῆκαν τὰς βασιμωτέρας ἐλλάδας διὰ τὸ προετοιμαζόμενον ἔθνικόν μας μελόδραμα.

ΘΕΑΤΡΑ

Ἡ δεσποινὴς Κατσιφοῦ ὡς Μαργαρίτα, εἰς δὲν ἦτο ὁ ἰδεώδης τύπος τῆς ἐρωτευμένης κόρης, ἦτο ἀρκετὰ συμπαθὴς καὶ ἐκράτησε πολὺ καλὰ τὸν δύσκολον ρόλον της. Ἀλλὰ ἐκεῖνο τὸ ὅποιον ἔδωκε μίαν ἄλλην ὄψιν εἰς τὸ ἔργον τοῦ Γκουνῶ, ἦτο ἡ ἐμφάνισις τοῦ κ. Νικολάου. Ὁ διαπρεπὴς καλλιτέχνης ἔπαιξε τὸν ρόλον τοῦ Μεφιστοφελὴ μὲ ἀφάντιστον τέχνην. Καὶ εἰς ἠθοποιίαν καὶ εἰς φωνὴν καὶ εἰς τέχνην ὑπῆρξεν ἀπαράμυλλος. Ἐσκόρπισε γοητείαν καὶ συγκινήσαν οἶσος εἰς ὅλους τοὺς ἀκροατὰς του, οἱ ὅποιοι με ἐνθουσιάζον χειροκροτήματα ἐξήτησαν νὰ ἱκανοποιήσιν τὸν καλλιτέχνην, ἀλλὰ καὶ τὸν δημιουργὸν μίᾳς ἐκλεκτῆς βραδείας.

ΘΕΑΤΡΟΝ ΔΙΟΝΥΣΙΑ

Εἰς τὸ θέατρον Κυβέλης ὁ θίασος τῶν «Νέων» ὑπὸ τὴν διευθύνειν τῆς δεσποινίδος Χαλκούση τὸν μῆνα αὐτὸν εἰπαίξε τρία ἔργα: «Μὰξ ὁ Γόης», «Τὰ ὠραιότερα μάτια τοῦ κόσμου» καὶ «Ὁ γηρασμένος ἄνδρας».

«Μὰξ ὁ Γόης» εἶναι μία γερμανικὴ φάρσα, ἡ ὁποία ἐδόθη ἀσφαλῶς διὰ λόγους ταμειακοῦς. Μετ' αὐτὸν εἰπαίξε «Τὰ ὠραιότερα μάτια τοῦ κόσμου» τοῦ Ζάν Σαρμάν. Τὸ ἔργον αὐτὸ ἐπαίχθη κατὰ τὴν παρελθούσαν χειμερινὴν περιόδον εἰς τὸ παρισινὸν θέατρον «Γουρνάλ» καὶ ἐσημείωσε μεγάλην ἐπιτυχίαν. Ἡ ὑπόθεσις του εἶναι πρωτότυπος καὶ συγκινητικὴ. Πρόκειται περὶ μίᾳ νεαρᾶς γυναικὸς ἡ ὁποία τυφλόνεται εὐθὺς μετὰ τὸν γάμον της καὶ ἀφίεται: σχεδὸν ἐγκαταλελειμμένη ἀπὸ τὸν ἄνδρα της. Εἰς αὐτὴν τὴν θέσιν τὴν ἐθρίσκει ὁ φίλος τοῦ ἀνδρός της, ὁ ὁποῖος ἂν καὶ τὴν εἶχε πραγματικὰ ἀγαπήσει, ἀφῆσεν ἐν τούτοις νὰ τὴν πάρῃ ὁ πλούσιος φίλος του μετὴν πεποίθησιν ὅτι θὰ τὴν κάμῃ εὐτυχῆ. Ἀλλ' ὅταν τὴν ξαναεῖσκει δυστυχῆ, ἐκεῖνος εἶναι πτωχότερος καὶ ἔχει σχεδὸν καταντήσει ἀλήτης. Ἀλλ' ἡ τυφλὴ ἡ ὁποία δὲν τὸν βλέπει, παρὰ μετὰ τὰ μάτια ποὺ δὲν ἔχει πᾶ ἐπανέρχεται εἰς τὰς πρώτας ὠραίας στιγμὰς τῆς φιλίας των καὶ ζητεῖ νὰ τὸν κρατήσῃ κοντὰ της. Ὅταν ὁ ἄνδρας της ξαναεῖσκει τὸν φίλον του κοντὰ εἰς τὴν γυναῖκά του, ἡ ζηλοτυπία ἀναγεννᾷ τὴν ἀγάπην καὶ δὲν τὴν ἐγκαταλείπει πλέον.

Αὕτη εἶναι μετὰ μεγάλην συντομίαν ἡ ὑπόθεσις τοῦ κ. Σαρμάν. Ἡ δεσποινὴς Παπαδάκη εἰπαίξε θαυμάσια τὸ πρόσωπον τῆς Λουκίας. Ἐπίσης πολὺ καλὸς ὁ κ. Μουσοῦρης ὡς Ναπολιτῆν καὶ λεπτότατος ὁ κ. Κοντογιάννης ὡς πατέρας τῆς Λουκίας.

Ὁ γηρασμένος ἄνδρας τοῦ Πόρτο-Ρίς εἶναι ἓνα συγκλονιστικὸν δράμα. Ὁ συγγραφεὺς τῶν «Γηρασμένων καὶ τῆς Ἐρωτευμένης» ἔγραψε καὶ τὸν «Γηρασμένον ἄνδρα» εἰς τὸ ἴδιον καλοῦπι. Ὁ ἄνδρας, ὁ αἰώνιος ἄπιστος καὶ ἡ γυναῖκα ἡ πιστὴ, ἡ ἀφωσιωμένη, ἡ ὁποία ὁμοῦς ἐμπρὸς εἰς τὴν

μητρικὴν της στοργὴν ξεχνᾷ τὴν γυναικίαν ζηλοτυπίαν καὶ ἡ μητέρα ἐξαφανίζει τὴν γυναῖκα.

Ἡ δεσποινὴς Χαλκούση, ἡ ὁποία ὑπεδέθη τὸν ρόλον τῆς συζύγου καὶ μητέρας, εἰπαίξε ὅπως πάντοτε μετὴν δύναμιν ποὺ χαρακτηρίζει κάθε παίξιμό της. Ἡ δεσποινὴς Μαρσέλου ὡς κυρία. Ἀλλὰ καὶ παίζει πάρα πολὺ καλὰ. Ὁ ρόλος τῆς γυναικῆς, ἡ ὁποία τρελλαίνει τοὺς ἄνδρας, ἀπεδόθη μετὰ πολλὴν χάριν καὶ φυσικότητα. Ἡ δεσποινὴς Μαρσέλου εἶναι πολὺ νέα καὶ ἰσως ὁ ρόλος μίᾳς γυναικὸς τὸ ὀλιγώτερον τριάντα χρόνων νὰ μὴ προσηρμώζετο εἰς τὴν ἡλικίαν της. Ἀλλὰ ὅταν ἔχη κανεὶς μέσα του τάλαντον καὶ ἀφοσίωσιν εἰς τὴν τέχνην τὸν ὑπερνικᾷ τὰ ἐμπόδια τῆς ἡλικίας καὶ ἀναπληροῖναι τῆς πειρασ τὴν ἄλλειψιν. Αὐτὸ ἀκριβῶς συνέβη καὶ εἰς τὴν δεσποινίδα Μαρσέλου. Τὸ τάλαντόν της ὑπερίσχυσε καὶ μᾶς ἔδωκε μίαν κυρίαν Ἀλλὰ μετὰ πολλὴν φυσικότητα καὶ πολλὴν χάριν.

Ἡ δεσποινὴς Σαγιάννου εἰπαίξε τὸν ρόλον τοῦ ἐρωτευμένου παιδιοῦ, τὸ ὅποιον ἀγαπᾷ γιὰ νὰ ἀγαπᾷ, τὸ ὅποιον ποθεῖ τὸν ἔρωτα, ὀνειροπολεῖ τὴν ἀγάπην καὶ αὐτοκτονεῖ ὅταν νομίζει ὅτι ἐκεῖνη τὴν ὅποιαν ἀγαπᾷ φέρεται πρὸς τὸν πατέρα του. Ὁ ρόλος αὐτὸς δὲν εἶναι οὔτε μικρὸς οὔτε εὐκολος. Διὰ τοῦτο ἡ δεσποινὴς Σαγιάννου, ἡ ὁποία τὸν ἐκράτησεν εἰς ἓνα ἀρκετὰ καλὸν σημεῖον καὶ ἡ ὁποία εἰς μερικὰς στιγμὰς ἀπέδιδεν ὄλην τὴν τρυφερότητα καὶ τοὺς λυρισμοὺς τοῦ μικροῦ ἐρωτευμένου, ἀξίζει πολλοὺς ἐπαίνους διὰ τὸ παίξιμόν της. Ὁ κ. Μουσοῦρης καλὸς ὅπως πάντοτε.

Γενικῶς ὁ «Γηρασμένος ἄνδρας» ὑπῆρξε μία ἐπιτυχία τοῦ θίασου τῶν «Νέων» καὶ ἐπὶ συνεχεῖς ἐσπέρας παρηκολούθησε τὸ ἔργον τὸ ἀθηναϊκὸν κοινόν.

Τὸν προσεχῆ μῆνα ὁ θίασος τῶν «Νέων» προαναγγέλλει Ἑλληνικὰ ἔργα, ἐκ τῶν πρώτων δὲ τῶν κ. κ. Συναδινῶ καὶ Συναδινῶ.

Ὁ θίασος τῆς κ. Κυβέλης, ὁ ὁποῖος παίζει εἰς τὰ «Διονύσια», ἀνεβίβασε τὸν μῆνα αὐτὸν δύο τρία νέα ἔργα. Ἐνα ἀπ' αὐτὰ ἡ «Αἰχμάλωτος» ἐκράτησε παρὰ τὸν σάλον τὸν ὅποιον διήγειρεν ἡ ὑπόθεσις τοῦ ἔργου, ἐκράτησε πολλὰς ἐσπέρας τὸ πρόγραμμα τοῦ θεάτρου.

Μετὰ τὴν «Αἰχμάλωτον» ἐπαίχθη ἡ «Ἀζαῖς» τῶν κ. κ. Λουὶ Βενέιγ καὶ Γ. Μπέρ.

Ἡ «Ἀζαῖς» εἶναι κωμῆδία ἡ ὁποία στηρίζεται τὴν πλοκὴν της εἰς ἓνα παλαιὸν θέμα τῶν ἀπρόοπτων τῆς τέχνης.

Ἡ κυρία Κυβέλη καὶ ἡ κόρη της, ἡ κ. Μιράντα Θεοχάρη εἰς τὸ στοιχείον των. Μελετημένα, καλοντυμένα μετὰ ἐμφανίσεις ἔμμορφες ἔδιδαν τὴν ἐντύπωσιν εὐρωπαϊκῆς σκηνης. Ὁ κ. Λεπενιώτης ἐπανεῦρε τὰς ὠραίας ἡμέρας τῆς παλαιᾶς δόξης του καὶ ἡ πλατεία ἀντηχεῖ ἀπὸ τὰ γέλοια τοῦ ἀκροατηρίου του. Ἐπίσης εἰς τὸν ρόλον τοῦ κ. Δενδραμῆς.

Εἰς τὸ «Κεντρικόν» ἐξακολουθεῖ νὰ παίζεται τὸ «Παρί-Ψυρρῆ», τοῦ κ. Δραγάση. Εἰς τὸ θέατρον «Μοντιάλ» ἐδόθη «Αἰκατερίνη ἡ Μεγάλη» τοῦ Ζάν-Ζιλμπερ, τοῦ γνωστοῦ Βερολινεζοῦ συνθέτου τῆς «Κάτιας». Ἡ κυρία Ὀλυμπία Ριτσιάρδη ὡς αὐτοκράτειρα Αἰκατερίνη ἦτο ἀρκετὰ γοητευτικὴ καὶ τὸ τραγούδι της πολὺ εὐχάριστον. Ἐπίσης καλὰ καὶ ἡ κ. Καψάνη καὶ ἡ κ. Πλεμνίδου. Τὸ ἔργον ἔχει πολλὴν θεαματικότητα.

Εἰς τὸ θέατρον «Ἀλάμπρα» ὁ θίασος τοῦ κ. Ἀργυροπούλου ἐξακολουθεῖ καὶ ἐφέτος τὰς παραστάσεις του. «Ἡ θεία

Γιούτα» εἶχεν ἐξαιρετικὴν ἐπιτυχίαν. Ἐπίσης εἰς τὸ θέατρον Παπαϊωάννου ὁ θίασος τοῦ κ. Γονίδου παίζει μετὰ πολλὴν ἐπιτυχίαν Ἐπιθεωρήσεις.

Η ΠΕΡΙΚΕΦΑΛΙΑ ΤΟΥ ΒΥΡΑΝΟΣ

Τὸ Μουσεῖον τῆς Ἱστορικῆς καὶ Ἐθνολογικῆς Ἐταιρείας ἐπλουτίσθη διὰ νέου σπουδαίου κειμηλίου τοῦ Ἱεροῦ Ἀγῶνος. Ἡ Κα Μῶδ Χάου Ἑλλιοτ, θυγάτηρ τοῦ μεγάλου Ἀμερικανοῦ φιλέλληνος Σαμουήλ Χάου καὶ τῆς διακεκριμένης Ἀμερικανίδος ποιητρίδας Ἰουλίας Χάου, ἀφίκετο εἰς Ἀθήνας κομίζουσα ὡς δῶρον εὐσεβὲς πρὸς τὴν Ἑλλάδα τὴν περιεφραλαίαν τοῦ Βύρανος, ἣν ὁ πατὴρ αὐτῆς περιέσωσεν ἐν Μεσολογγίῳ τὸ 1824 μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Βύρανος καὶ ἦτις ἔκτοτε παρέμεινεν εἰς τὴν κατοχὴν τῆς οἰκογενείας Χάου. Ἡ κατάθεσις ἐγινε δι' ἐπισήμου τελετῆς εἰς τὸ Ἱστορικὸν καὶ Ἐθνολογικὸν Μουσεῖον ἐξ ὀνόματος τῆς κυρίας Μῶδ καὶ τῆς ἀδελφῆς της κυρίας Λαύρας Χάου Ρίτσαρδς, ὡς μόνων ἐπιζώντων τέκνων τοῦ Σαμουήλ Χάου. Ὁ πατὴρ των Σαμουήλ Χάου ὑπῆρξεν εἰς ἐκ τῶν μεγαλειτέρων φιλελλήνων τῆς Ἀμερικῆς, δρᾶσας ἐνεργῶς τὸσον ἐν Ἀμερικῇ ὅσον καὶ ἐνταῦθα εἰς τὸν ἀγῶνα τῆς ἀνεξαρτησίας καὶ τὴν Κρητικὴν ἐπανάστασιν τοῦ 1866—1869.

Εἰς τὸ τέλος τῆς ἐορτῆς οἱ προσκεκλημένοι ἠχαρίστησαν τὴν εὐγενῆ ξένην, ἡ ὁποία μετὰ τὸσον προσοχὴν διεφύλαξε ἓνα ἱερὸν κειμῆλιον διὰ τὴν πατρίδα μας.

ΠΟΙΚΙΛΗ ΣΕΛΙΣ

ΑΓΡΙΑ ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ ΕΝΤΟΣ ΚΑΚΟΥΡΓΙΟΔΙΚΕΙΟΥ !

Εἰς τὸ προαύλιον τοῦ Κακούργιοδικείου τῆς Νεαπόλεως ἐγίνεν ἀγρία μονομαχία διὰ μαχαίρας τοῦ κατηγορουμένου Βιντσέντσο καὶ τοῦ υἱοῦ μίᾳς μάρτυρος τῆς κατηγορίας. Σημειωτέον ὅτι ἡ αὐτὴ δίκη εἶχεν ἀναβληθῆ πρὸ τριῶν μηνῶν λόγῳ τοῦ τραυματισμοῦ τῆς ἰδίας μάρτυρος ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ κατηγορουμένου. Κατὰ τὴν ἐπανάληψιν τῆς δίκης ὁ Βιντσέντσο, ὅστις κατηγορεῖται ἐπὶ ληστεία μετὰ ἀποδείρας φόνου, παρέμεινεν ὁμοῦς ἐλεύθερος ἐπὶ ἐγγυήσει, συνωμίλει εἰς τὸ προαύλιον μετὰ τοῦ δικηγόρου του. Αἰφνης διέκρινε τὴν μάρτυρα Ἐσπόζιτο. Ἐπλησίασεν ἀμέσως καὶ ἤρρισε νὰ τὴν ὑβρίξῃ, διότι ἐπέμενεν εἰς τὴν ἐναντίον του κατάθεσιν. Ὁ υἱὸς της ἀντιληφθεὶς τὴν σκηνὴν ἐπενέβη. Ἐσوران καὶ οἱ δύο τὰ μαχαίριά των, ἐνῶ συγχρόνως ἐσχηματίζετο γύρω των εὐρὺς κύκλος. Τὸ ἔθιμον εἰς τὴν Νεάπολιν καὶ εἰς τὴν Νότιον ἐν γένει Ἰταλίαν ἀπαιτεῖ νὰ ἀφίνωνται δύο ἄνδρες νὰ μονομαχοῦν μέχρις ἀποτελέσματος, ὅταν σύρουν συγχρόνως τὰ μαχαίριά των. Ἡ μονομαχία διήρκεσε δέκα περὶπου λεπτὰ καὶ ἔληξεν ὅταν ὁ Βιντσέντσο ἔπεσε μετὰ ἓνα τρομερὸν τραῦμα εἰς τὸν λαμόν. Ὁ Ἐσπόζιτο ἐτραυματίσθη ἑλαφρῶς εἰς τὸν ἀριστερὸν βραχίονα, περὶξ τοῦ ὁποίου οἱ μονομαχοῦντες ἀλλὰ Ναπολιτῆνα περιτυλίσσουν τὸ σακκάκι των διὰ νὰ ἀποκρούσουν τὰ κτυπήματα. Ἐννοεῖται ὅτι ἡ δίκη ἀνεβλήθη μίαν ἀκόμη φορᾶν.

ΑΠΟ ΤΑ ΘΑΥΜΑΤΑ ΤΗΣ ΟΙΚΟΔΟΜΙΚΗΣ

Εἰς τὴν Ἀμερικὴν ὑπάρχουν ὄχι ὀλίγαι πόλεις περὶ τῶν ὁποίων θὰ ἠδύνατό τις νὰ εἶπῃ ὅτι ὠκοδομήθησαν σιγμιαίως. Μία τοιαύτη πόλις εἶναι ἡ Λόγκβιον (εἰς τὴν πολιτείαν τῆς Οὐάσιγκτῶνος), ἡ ὁποία ἐκτίσθη εἰς χρονικὸν διάστημα μικρότερον τῶν τριῶν ἔτων ὑπὸ ἐνὸς βιομηχάνου, τοῦ κ. Λόγκ. Τὸν Μάρτιον τοῦ 1922 εἰς τὴν θέσιν τῆς σημερινῆς Λόγκβιον ὑπῆρχε μία ἔρημος μεγάλη πεδιάς περιβαλλομένη ὑπὸ δενδροφύτων λόφων. Μετὰ ἓν ἔτος εἶχε τερατισθῆ ἡ ἀνοικοδόμησις πολυερίθμων κτιρίων δημοσίων καὶ ἰδιωτικῶν, ἐν οἷς καὶ ἐνὸς ξενοδοχείου μὲ 200 δωμάτια καὶ μὲ ὅλην τὴν δυνατὴν πολυτέλειαν. Τὸν Ἰούιον τοῦ 1925 ὁ ἀριθμὸς τῶν οἰκιῶν, ἐπαύλεων καὶ ξενοδοχείων, ἐκτεινομένων ἐπὶ πολλῶν χιλιομέτρων, ἔφθασε τὰς 1400. Ἦτο ἔτοιμον καὶ ἐν θέατρον τὸ ὅποιον ἐστοίχισε 5 ἑκατομμύρια φράγκων καὶ ἓνα ἄπεραντον πάρκον.

ΑΡΧΑΙΟΙ ΤΑΦΟΙ ΚΑΙ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΙΣ ΘΑΝΑΤΟΙ

Ὁ μυστηριώδης θάνατος ἐνὸς Ἀμερικανοῦ ἑκατομμυριούχου εἰς τὸ Ἰλλινόις τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν προκαλεῖ τὰ πλέον παράδοξα σχόλια καὶ τὰς πλέον ἀπιθάνους ὑποθέσεις τῶν ἐιδικῶν καὶ μὴ πρὸς ἐξήγησίν του.

Ὁ πλουσιώτατος δημοσιολόγος Μὰκ Κλώργκ εἶχε πρὸ καιροῦ λάβει μέρος εἰς μεγάλην ἐξερευνητικὴν ἀποστολήν, ἧτις ἀπεσκοπεῖ εἰς τὴν ἀνακάλυψιν τῶν τάφων τοῦ Μάγια, ἐκλιπόντος λαοῦ τῆς Κεντρικῆς Ἀμερικῆς. Πρὸ ἡμερῶν, λοιπόν, εὐρέθη εἰς τὸ ἄκρον μίαν ὁδοῦ ἕξω τοῦ Ἰλλινόις, οὐμῶζον καὶ μὲ τὰ πόδια βυθισμένα εἰς τὸ νερὸν τῆς τάφρου. Ὅταν οἱ παρατυχόντες τὸν ἐπλησίασαν, ὁ πάσχων ἐψιδύρισε μόνον «Ὑποφέρω τόσο πολὺ!...», ἔχασε τὰ αἰσθήσεις του καὶ ἐξέπνευσεν, ἐνῶ μετεφέρετο εἰς τὸ νοσοκομεῖον.

Ἔως ἐδῶ ἡ στορία δὲν εἶναι καὶ τόσο μυστηριώδης. Ἰδοὺ ὅμως ὅτι περιεργοὶ πληροφοροὶ εἶδον τὸ φῶς μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Κλώργκ. Ἀπὸ τὸν καιρὸν τῆς ἐπιστροφῆς του ἐκ τῆς ἀποστολῆς, ὑπέφερον ἀπὸ κάποιαν παράδοξον ἀσθένειαν, τὴν ὁποίαν οὐδεὶς ἰατρὸς κατάρθωσε νὰ διαγνώσῃ.

Καὶ ἀναγράφεται ὅτι οἱ ἀρχαῖοι Μάγια, ὅπως καὶ οἱ Αἰγύπτιοι (ὑπενθυμίζεται ἡ ἱστορία τοῦ τάφου τοῦ Τούτ-Ἀνκ-Ἀμμὸν καὶ τοῦ θανάτου ὀλοκλήρου σειρᾶς ἀρχαιολόγων) ἐσκόρπιζον εἰς τοὺς τάφους τρομερὰ καὶ μυστηριώδη δηλητήρια πρὸς ἀποτροπὴν ἢ θανάτωσιν τῶν τιμωρῶν. Εἰς τὰ δηλητήρια αὐτὰ ὀφείλεται, λέγουσιν, ὁ θάνατος τοῦ Ἀμερικανοῦ ἑκατομμυριούχου καὶ τοῦ λόρδου Κάρναρδον.

Ο ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ ΕΙΣ ΕΝ ΦΡΕΝΟΚΟΜΕΙΟΝ

Ἐνας Ἰταλὸς ψυχίατρος εἰς τὴν Φλωρεντίαν ἐσκέφθη νὰ εἰσαγάγῃ τὸν κινηματογράφον εἰς ἓν φρενοκο-

μεῖον, ὅπου κρατοῦνται παράφρονες, διαπράξαντες ἐγκλήματα. Οἱ παράφρονες αὐτοὶ εὐρίσκοντο πάντοτε ὑπὸ παρατήρησιν καὶ ἐὰν οἱ ἰατροὶ πειθοῦν ὅτι ἐθεραπεύθησαν, τοὺς παραδίδουν εἰς τὴν δικαιοσύνην. Ἐὰν ἀποδειχθῇ ὅτι εἶναι ἀθεράπευτοι, ἀποστέλλονται εἰς τὸ φρενοκομεῖον. Διὰ τοὺς ἀνθρώπους ἐπομένως αὐτοὺς τὸ πείραμα τοῦ κινηματογράφου ἦτο μία σπάθη τοῦ Δαμοκλέους: Ἐὰν ὁ κινηματογράφος τοὺς ἐθεράπευε, τοὺς ἀνέμενεν ἡ φυλακή. Ἐὰν ἢ μαγικὴ ὁδὸν δὲν ἐπέφερον εἰς αὐτοὺς οὐδὲν ἀποτελεσμα, τοὺς ἀνέμενε τὸ φρενοκομεῖον, τὸ ὅποιον φαίνεται ὅτι εἶναι προτιμότερον τῆς φυλακῆς, ἐὰν κρίνωμεν ἐκ τῶν ἀποτελεσμάτων τοῦ πειράματος. Κατὰ τὰς ὥρας τῆς παραστάσεως ὅλοι οἱ τρέφοντες τοῦ φρενοκομεῖου τῶν κακούργων παρηκολούθουν μετὰ μεγάλου ἐνδιαφέροντος τὸ θέαμα, τὸ ὅποιον τοὺς προσεφέρετο δωρεάν. Κατὰ τὸ λοιπὸν ὅμως διάστημα τῆς ἡμέρας αἱ πράξεις τῶν ἦσαν πράξεις τρελλῶν, οἱ ὅποιοι δὲν θέλουν νὰ σταλοῦν εἰς τὰς φυλακάς.

Η ΕΚΠΑΡΘΡΕΙΣ ΕΝΟΣ ΠΟΘΟΥ

Ὁ μακαρίτης Μὰξ Νορντάν, ὁ ἐβραϊκῆς καταγωγῆς συγγραφεὺς πολλῶν φιλοσοφικῶν καὶ κριτικῶν ἔργων, ἐκ τῶν ὁποίων ὁ «Ἐμφυλισμός», μεταφρασθεὶς καὶ εἰς τὴν ἑλληνικὴν, ἔκαμε τόσο κρότον εἰς τὴν ἐποχὴν του, ἦτο εἰς ἀπὸ τοὺς θερμότερους σιονιστάς. Συχνάκις εἶχε διαδηλώσει τὴν θέλησιν νὰ κοιμηθῇ τὸν τελευταῖόν του ὕπνον εἰς τὴν χώραν τῶν προγόνων του. Ἄν δὲν ἠμπόρεσεν ἐν ζωῇ νὰ ἐκπληρώσῃ τὸν πόθον του, ἰδοὺ ὅτι εὐλαβεῖς ὁμοιεῖται τοῦ ἀνέλαθον νὰ τὸν πραγματοποιήσῃ μετὰ τὸν θάνατόν του. Τὸ λείψανόν του μεταφέρεται ἤδη ἐκ Παρισίων εἰς Παλαιστίνην, τὴν ὁποίαν κατὰ παράδοξον σύμπτωσιν, ὁ ἀποθανὼν φιλόσοφος, ἂν καὶ μανιώδως ταξειδιώτης, οὐδέποτε εἶχεν ἐπισκεφθῆ!

ΒΙΒΛΙΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ

Ἐπὶ τοῦ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ Ἐκδοτικοῦ Οἴκου «Γράμματα» ἐξεδόθησαν τὰ ἑξῆς βιβλία: «Ο ΠΡΟΣΚΥΝΗΤΗΣ ΤΗΣ ΣΙΩΠΗΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΛΗΘΗΣ» ὑπὸ τοῦ κ. Γ. Βοισμιάκη. Τὸ ἔργον ὀλιγοσέλιδον ἐξετάζει τὴν ζωὴν μὲ μίαν φιλοσοφικὴν ἀποψιν ποῦ ἀπορρέει ἀπὸ τὴν ποιητικὴν ψυχοσύνθεσιν τοῦ συγγραφέως. «Ο ΜΕΤΑΡΡΥΘΜΙΣΤΗΣ ΑΛΥ ΑΒΝΤ ΑΛ-ΡΑΖΕΚ ΚΑΙ ΤΟ ΕΡΓΟΝ ΤΟΥ ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΧΑΛΙΦΑΤΟΥ» ὑπὸ τοῦ κ. Ἐθγενίου Μιχαηλίδου Καθηγητοῦ, Δρος Θεολογίας καὶ Ἀραβικῆς Φιλολογίας. Ἔργον ἀξιωματικὸν ἐνδιατρίβον καὶ σχολιάζον τὰς τολμηρὰς καὶ νεωτεριστικὰς ἀπόψεις τὰς ὁποίας ἐδημοσίευσεν ὁ Αἰγύπτιος ἱεροδιδασκὴς Ἄλν Ἀβντ Ἀλ-Ραζέκ. Ἡ «ΠΕΙΝΑ» τοῦ Κνουτ Χάμπεσον κατὰ μεταφράσιν ἐκ τῆς Νορβηγικῆς τοῦ κ. Β. Δασκαλάκη. Τὸ ἐνδιαφέρον καὶ ἡ σοβαρότης τοῦ ἔργου τούτου καταφαίνεται ἐκ τοῦ γεγονότος ὅτι ἐφθασεν ἤδη τὴν τρίτην αὐτοῦ ἔκδοσιν. Ἡ «ΑΓΓΛΙΚΗ ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ» ὑπὸ Γλαύκου Ἀλιθέρου. Εἶναι μία συλλογὴ ποιημάτων τῶν

Μπαίνων, Σέλλεϋ, Κήτς καὶ Γουορντσοῦορθ μὲ σύντομα ἀλλὰ χαρακτηριστικὰ περὶ αὐτῶν βιογραφικὰ σημεῖωματα. Ἔργον ἄξιον ἰδιαίτερας προσοχῆς.

Ἐπὶ τοῦ ἐκδοτικοῦ οἴκου «Ζηκία» ἐξεδόθη «Η ΜΥΤΗ ΕΝΟΣ ΣΥΜΒΟΛΑΙΟΓΡΑΦΟΥ» τοῦ Ἐδμόνδου Ἄμπου κατὰ μεταφράσιν τοῦ κ. Κ. Μπάστια καὶ ὑπὸ τοῦ ἐκδοτικοῦ οἴκου «Ἄγκωρα» εἰς δευτέραν ἔκδοσιν «ΑΙ ΑΠΟΓΟΗΤΕΥΜΕΝΑΙ» ΤΟΥ Πιέρ Λοσί.

ΝΕΑ ΖΩΗ. Ἐκδίδεται εἰς Ἀλεξανδρείαν, διευθυντῆς κ. Κ. Κωνσταντινίδης.

ΜΑΘΗΤΙΚΗ ΕΝΩΣΙΣ. Ἐκδίδεται εἰς Ἀθήνας.

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ. Ἐβδομαδιαία ἐγκυκλοπαιδικὴ ἐπιθεώρησις. Ἐκδίδεται εἰς Ἀθήνας.

ΦΟΙΤΗΤΙΚΗ ΣΥΝΤΡΟΦΙΑ. Δεκαπενθήμερος δημοτικὴ ἐφημερίς. Ἐκδίδεται εἰς Ἀθήνας.

LE JOURNAL DES HELLENES. Ἐκδίδεται εἰς Παρισίους.

Ο ΑΓΩΝ. Ἐκδίδεται εἰς Παρισίους.

Ο ΦΑΡΟΣ. Μηνιαῖον περιοδικόν. Ὅργανον τῆς Ἀλεξανδρινῆς Βιβλιοθήκης. Ἐκδίδεται εἰς Ἀλεξανδρείαν.

ΑΘΗΝΑ. Φιλολογικὸν καὶ ἐγκυκλοπαιδικὸν περιοδικόν. Ἐκδίδεται εἰς Ἀθήνας.

ΕΛΠΙΣ. Ἐβδομαδιαία ἐφημερίς. Ἐκδίδεται εἰς Κέρκυραν.

Ο ΑΓΩΝΑΣ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ. Διευθύντρια Σύμβουλος ἡ κ. Ἐλένη Κορύλλου.

ΛΟΓΟΤΕΧΝΗΣ. Δεκαπενθήμερον φιλολογικὸν περιοδικόν ἐκδιδόμενον εἰς Βόλον ὑπὸ ὁμίλου φιλολογοῦντων νέων.

ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ. Μηνιαῖον περιοδικόν. Ἐκδίδεται εἰς Θεσσαλονίκην.

ΥΠΑΛΛΗΛΙΚΗ ΕΝΩΣΙΣ. Ἐβδομαδιαῖον ὄργανον τῆς λέσχης τῶν δημοσίων ὑπαλλήλων.

Ἐπὶ τοῦ κ. Δημ. Α. Ζωγράφου, ἐρεινητοῦ τῆς γεωργικῆς καὶ δημοσιονομικῆς ζωῆς τῆς χώρας, γνωστῆς δὲ ἤδη ἐκ τοῦ τρίτου ἔργου του ἢ «ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΕΩΡΓΙΑΣ», ἐξεδόθη προσφάτως νέον ἔργον, ἑξαετηρικὸν ἐνδιαφέροντος, ἢ «ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΙΑΡΥΣΕΩΣ ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΗΣ» (1833—1843) Τόμος Α'.

Διὰ τοῦ ἔργου τούτου ἀποκαλύπτεται μία ἄγνωστος πτυχὴ τοῦ ἐθνικοῦ, οικονομικοῦ, κοινωνικοῦ καὶ τραπεζικοῦ ἡμῶν βίου καὶ παρέχεται εἰς τὸν ἀναγνώστην εἰς πικρὰς σελίδας σειρὰ περιπετειῶδων ἢ μᾶλλον μυθιστορηματικῶν λεπτομερειῶν διαρκείας ὀλοκλήρου ὀκταετίας, μέχρις οὗ τεθῶσι τὰ θεμέλια, ἐφ' ὧν ἀνηγέρθη ὁ πρῶτος Ἑλληνικὸς Τραπεζικὸς ὀργανισμὸς, ὁ ἐξελιχθεὶς ἐντὸς 84 ἐτῶν εἰς τὸν σημερινὸν κολοσσόν.

Τὸ ἔργον ἀναγινώσκεται ἀπλήτως ἀπὸ τὸν τραπεζικὸν κόσμον τῆς χώρας καὶ τυγχάνει τῆς ἰδιαίτερας προσοχῆς τοῦ προσωπικοῦ τῆς Ἑθνικῆς, εἰς τὸν Σύλλογον τοῦ ὁποίου τὸ ἀμέριστον ὁ Συγγραφεὺς.

Ὁ ἦδη ἐκδοθεὶς Α' τόμος πωλεῖται καὶ εἰς τὰ Γραφεῖα ἡμῶν ἀντὶ Δραχ. 50.

LIBRE. Μηνιαῖον περιοδικὸν ἐκδιδόμενον ὑπὸ τοῦ κ. Roussel Καθηγητοῦ, Montpellier, Herault, France.

Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ. Ἐπίσημον ὄργανον τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς. Διευθυντῆς ὁ Καθηγητῆς τοῦ Πανεπιστημίου κ. Παπαχαλῆ.

Ο ΣΥΝΕΤΑΙΡΙΣΤΗΣ. Ὅργανον ἑξυπηρετικὸν τῆς συνεταιριστικῆς ἰδέας ἐκδιδόμενον εἰς Ἀθήνας. Διευθυντῆς ὁ κ. Θ. Τζωρτζάκης.

ΙΕΡΟΣ ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ. Ὅργανον τοῦ Ἱεροῦ Συνδέσμου τῆς Ἑλλάδος.

ΑΙ ΜΟΥΣΑΙ. Διευθυντῆς Α. Ζώης. Ἐκδίδεται εἰς Ζακύνθον.

ΓΕΩΡΓΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ. Ἐκδιδόμενον ἐν Βολῷ ὑπὸ τοῦ Ταμείου Προνοίας Παραγωγῆς Πηλίου.

ΑΓΡΟΤΙΚΗ ΑΥΓΗ ΜΕΣΣΗΝΙΑΣ. Ἐκδίδεται ἐν Καλάμεις ὑπὸ τοῦ Νομογεωπόνου κ. Γ. Γ. Γαρθία.

ΔΕΛΤΙΟΝ ΓΕΩΡΓΙΚΟΝ. Ἐκδιδόμενον κατὰ μῆνα ἐπὶ τῆς Ἑλληνικῆς Γεωργικῆς Ἑταιρίας. Διευθυντῆς ὁ κ. Π. Α. Δεκάζος.

ΚΑΙΝΗ ΚΤΙΣΙΣ. Ὅργανον τῶν Ὀρθόδοξων Χριστιανικῶν Ἐνώσεων τῆς Ἑλλάδος. Ἀθήναι, Βύρωνος 11.

Η ΦΩΝΗ ΤΩΝ ΚΥΘΗΡΩΝ. Ἐν Πειραιεὶ Ὅργανον τῶν Κυθηραϊκῶν συμφερόντων.

ΕΠΙΤΑΝΗΣΙΑΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ. Μηνιαῖον περιοδικόν, ἐκδιδόμενον εἰς Ζάκυνθον.

ΗΩΣ. Ἐκδίδεται εἰς Ζάκυνθον. Περιοδικὸν μηνιαῖον

ΝΕΑ ΕΠΟΧΗ. Ἐβδομαδιαία πολιτικὴ, οικονομολογικὴ καὶ ἐπιστημονικὴ Ἐπιθεώρησις. Ἐκδίδεται εἰς Ἀθήνας.

ΤΗΛΕΓΡΑΦΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ. Μηνιαῖον περιοδικόν. Ὅργανον τῶν ὑπαλλήλων τῆς Ἑταιρίας Eastern.

LES RAYONS. Περιοδικὸν φιλολογικὸν εἰκονογραφημένον. Ἐκδίδεται εἰς Μπορντό.

ΤΑ ΝΕΑ ΓΕΩΠΟΝΙΚΑ. Μηνιαῖον γεωργικὸν περιοδικόν. Διευθυντῆς ὁ κ. Κασσιώτης.

Ο ΕΛΛΗΝ ΣΗΡΟΤΡΟΦΟΣ ΚΑΙ ΜΕΤΑΞΟΥΡΓΟΣ. Διευθυντῆς Στ. Στυλιανίδης.

ΕΥΡΕΘΗ ΕΠΙ ΤΕΛΟΥΣ ΤΟ ΦΑΡΜΑΚΟΝ ΤΟ ΟΠΟΙΟΝ ΘΑ ΣΑΣ ΑΠΑΛΛΑΞΗ ΑΠΕΥΘΕΣ ΑΠΟ ΤΟΥ ΑΣΘΜΑ

Εἰς πασίγνωστος ἱατρὸς θὰ τὸ ἀποδείξῃ
δωρεάν εἰς ὅλους τοὺς ἐν Ἑλλάδι
λάτρε πάσχοντες.

Ἀῦριον καὶ μεθαῦριον (καὶ μέχρις ἐξαντήσεως αὐτῶν) θὰ διανεμηθῶσι δωρεάν ἀπὸ ὅλα τὰ ἐν Ἑλλάδι φαρμακεία δείγματα τοῦ φημισμένου «Ἀσθμαντόρ». Ὁ δόκτωρ Ρ. Σίφφμαν καθιστᾷ γνωστὸν, ὅτι διὰ κατὰλλήλων μέτρων ἔχον ἐφοδιασθῆ ὅλα τα φαρμακεία μὲ δείγματα δωρεάν, εἰς τρόπον ὥστε νὰ καταστῇ δυνατὸν εἰς ὅλους τοὺς πάσχοντες νὰ ἐπιτύχουν καὶ λάβουν, ἀπευθυνόμενοι εἰς τὸ ἐν τῇ πόλει των φαρμακείον, ἐὰν ὑπάρχῃ, ἢ εἰς τὸ φαρμακείον οἰκισθέντος ἄλλης μικρᾶς πόλεως ἢ εἰς τὸν ἐνταῦθα ἀντιπρόσωπόν του κ. Α. Ὁφφμαν, ὁδὸς Σωκράτους 50, ἀρκετὰ δείγματα τοῦ «Ἀσθμαντόρ» ἐντελῶς δωρεάν.

Ὁ δόκτωρ Σίφφμαν ἐπιθυμεῖ ὅπως πᾶς ὑποφέρων ἀπὸ ὄσθια, βρογχίτιδα ἢ δύσπνοιαν δοκιμάσῃ τὸ φαρμακὸν του ἐντελῶς δωρεάν. «Δὲν ἐνδιαφέρει, λέγει, πόσον βιαία εἶναι ἡ προσβολὴ τῆς νόσου ἢ πόσον ἐπίμονος εἶναι ἡ περίπτωσις. Τὸ «Ἀσθμαντόρ» θὰ σᾶς θεραπεύσῃ ἀσφαλῶς, συνήθως μὲν ἐντὸς 10 ἢ 15 δευτερολέπτων, πάντοτε δὲ ἐντὸς ἰσοριθμῶν λεπτῶν». Τὰ

δείγματα τα όποια θα σάς δοθώσι δωρεάν θα σάς παράσχουν την απόδειξιν τούτου, πράγματι δέ δια τού τρόπου τούτου και μόνον θα κάμη γνωστά και θα αποδείξη τας σωτηρίας ιδιότητας του «Ασθμαντόρ», ως επίσης και θα κατανικήση την φυσικήν πρόληψιν χιλιάδων ασθματικών, οι όποιοι εις μάτην μέχρι σήμερον εξήτησαν την θεραπείαν. Και προσθέτει: «Όσον περισσότερον έντατική και επίμονος είναι ή περίπτωσις, τόσον περισσότερον θα έκτιμηθη και θα έπαινεθη το «Ασθμαντόρ» ή τα Σιγαρέττα «Ασθμαντόρ» ενθύς μετά την πρώτην δοκιμήν των.

Όσοι πάσχουν δέν έχουν παρά να μεταβούν εις τον φαρμακοποιόν της πόλεως των ή εις τα φαρμακεία οιασδήποτε άλλης πόλεως εν Ελλάδι αυριον ή μεθαύριον και να ζητήσωσι δείγματα δωρεάν. Εις πρόσωπα μη δυνάμενα λόγω της απόστασεως ν' απευθυνθώσιν εις κανένα φαρμακείον, θ' αποστέλλονται δείγματα ταχυδρομικώς ενθύς ως γράψωσι σχετικώς, σημειούντες το όνοματεπώνυμον και την ακριβή διεύθυνσίν των, εις τον έν Αθήναις αντιπρόσωπον του δόκτορος Ρ. Σίφμαν κ. Α. Όφφμαν, όδός Σωκράτους 50.

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ: ΕΥΓΕΝΙΑΣ ΖΩΓΡΑΦΟΥ

Ό Έκδοτικός Οίκος του κ. Έμμ. Ζηγάκη αναγγέλλει την έκδοσιν Τόμου Διηγημάτων της Δδός Ευγενίας Ζωγράφου.

ΕΞΟΧΙΚΟΣ ΣΥΝΟΙΚΙΣΜΟΣ

ΝΕΑ ΚΗΦΙΣΙΑ

Τό δροσερώτερον και άριστοκρατικώ-τερον εξοχικόν Προάστειον.

Κλίμα ζωογόνον. Όρίζων μαγευτικός. Νερό άφθονον.

Άγορασταί οικοπέδων ή καλύτερα κοινωνική τάξις.

Η Έταιρία αναλαμβάνει και την ανέ- γερσιν οικοδομών υπό όρους οικονομικούς.

ΓΡΑΦΕΙΑ ΒΕΡΑΝΖΕΡΟΥ 20

ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ 12-67 — ΑΘΗΝΑΙ

Η ΗΧΟΘΕΡΑΠΕΙΑ

Νευρασθένεια, Υπερκόπωση, Αϋπνία, Αρθριτι- σμός, Ίσχυαλγία

διὰ της **Ήχοθεραπείας** (Vibration Electropnoide)

Αναγέννησις οργανισμού και προσόπου. — Σύστημα νέον. — Μηχανήματα ειδικά.

ΔΩΡΑ ΜΙΚ

Διπλωματούχος Γενεύης.

Πατησίων—Κεφαλληνίας 45, Στάσις Λεβίδου, 10-11

Πρώτη επίσκεψις δωρεάν 3-5

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ ΠΙΛΩΝ ΦΩΤΕΙΝΗΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΠΟΥΛΟΥ

Όδός Ευαγγελιστρίας άριθμ. 19

Γούστο, κομπότης, έκλεκτικότης διακρίνουν το έργοσιάσιον της κυρίας

ΦΩΤΕΙΝΗΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΠΟΥΛΟΥ

Α. Ε. ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΛΑΧΕΙΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΚΕΡΔΩΝ

ΤΩΝ 6 ΚΛΗΡΩΣΕΩΝ

ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΛΑΧΕΙΟΥ

ΚΛΗΡΩΣΕΙΣ 1926	ΚΛΗΡΩΜΕ- ΑΡΙΘΜΟΙ	ΜΕΓΑΛΟΙ Α ΧΝΟΙ ΕΚΑ- ΣΤΗΣ ΚΛΗΡ.	ΓΕΝΙΚΑ ΚΕΡΔΗ ΚΛΗ- ΡΩΣΕΩΝ
1η 27 'Ιουνίου	1,300	1,000,000	2,800,000
2α 1 Αύγουστου	1,300	1,000,000	2,800,000
3η 19 Σεπτεμβρίου	1,300	1,100,000	3,100,000
4η 31 'Οκτωβρίου	1,300	1,400,000	4,500,900
5η 28 Νοεμβρίου	1,300	1,500,000	4,800,000
6η 31 Δεκεμβρίου	23,500	3,000,000	15,000,000
Σύνολον	30,000	9,000,000	33,000,000

Είναι το ασφαλέστερον και πλεονετικώτερον λα- χείον δια το Κοινόν από όλα τα λαχεία του κόσμου. Άγοράζετε τα γραμματιά σας εις τα γραφεία της Έταιρίας όδός Παπαρηγοπούλου 9, εις όλα τα Κα- ταστήματα της Τραπεζής Αθηνών, εις τα Ύποκατα- στήματα του Κεντρικού Πρακτορείου Έφημερίδων και της Έταιρίας Έλληνικού Τύπου και εις τους λοι- πούς πράκτορας της Έταιρίας.

Η εξαργύρωσις γίνεται εις το Ταμείον της Έται- ρίας και τα Καταστήματα της Τραπεζής Αθηνών.

Εις την εντυχεστέραν περίπτωσιν εις μόνον άκέ- ραιος αριθμός δύναται να κερδίση 9,000,000, δεδο- μένου ότι οι κληρούμενοι αριθμοί δέν άκυρούνται.

ΤΡΑΠΕΖΑ ΑΘΗΝΩΝ

ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΙΑ

ΟΡΟΙ ΚΑΤΑΘΕΣΕΩΝ ΤΩΝ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΩΝ

ΕΙΣ ΔΡΑΧΜΑΣ

Έν όψει πρὸς 3 ο)ο
Με 15ήμερον προειδοποι- ησιν πρὸς 3 1)2 ο)ο
Ταμειυτήριον μέχρι δρ. 20000 πρὸς 4 ο)ο
Έπί προθεσμία 6 μη- νῶν πρὸς 4 1)2 ο)ο

Έπί προθεσμίῃ 1 ἔ- τος πρὸς 4 1)2 ο)ο
Έπί προθεσμίῃ 2 ἔ- τῶν πρὸς 5 ο)ο
Έπί πλῆθει μῆθι 5 ἔ- τῶν πρὸς 5 1)2 ο)ο

ΕΙΣ ΣΥΝΑΛΛΑΓΜΑ

Έπί Λονδίνου ἐν ὄψει πρὸς 4 1)2 ο)ο
Έπί προθεσμίῃ 6 μη- νῶν πρὸς 5 ο)ο
Παρισίων ἐν ὄψει πρὸς 4 ο)ο

Έπί προθεσμίῃ 6 μη- τῶν πρὸς 4 1)2 ο)ο
Έπί προθεσμίῃ 1 ἔ- τος πρὸς 4 3)4 ο)ο

Έπί προθεσμίῃ 2 ἔ- τῶν πρὸς 5 ο)ο
Νέας Υόρκης ἐν ὄψει πρὸς 3 3)4 ο)ο
Ιταλίας ἐν ὄψει πρὸς 3 ο)ο
Βελγίου ἐν ὄψει πρὸς 3 ο)ο
Έλβετίας ἐν ὄψει πρὸς 1 1)2 ο)ο

ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΙΑ
ΕΔΡΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ & ΑΠΟΘΕΜΑΤΙΚΑ ΔΡ. 101.503.434.70)00

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ

ἐν Πειραιεϊ, Άργει, Πύργῳ, Πάτραις, Κερκύρα, Κε- φαλληνία, Ναυπλίῳ, Αἰγίῳ, Καλάμαις, Σύρῳ, Χίῳ, Ἡρακλείῳ, Βόλῳ, Θεσσαλονίκη, Λαρίσση, Τρικκάλῳ, Μυτιλήνῃ, Χανίοις, Ζακύνθῳ, Πλωμαρίῳ, Τριπόλει και Ρεθύμνῃ.

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ἐπὶ της διασταυρώσεως τῶν δέων Πατησίων και Θήρας, παρά την πλατείαν Ἀγάμων.

Συμμέτοχος της ἐν Λονδίῳ Ἀγγλικῆς Τραπεζῆς. Commercial Bank of the Near East Ltd

4 LONDON WALL BUILDINGS EC 4 μεθ' Ὑ)των ἐν ΚΩΝ)ΠΟΛΕΙ και ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑ

ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΑΙ

εις τας κυριώτερας πόλεις Ἑλλάδος και Ἐξωτερικοῦ. ΕΚΤΕΛΕΙ ΠΑΣΑΝ ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΗΝ ΕΡΓΑΣΙΑΝ

Καταθέσεις ἐν ὄψει και ἐπὶ προθεσμίῃ, ἀποδοτέαι εις δ νόμισμα ἐγένοντο ὑπὸ όρους συμφέροντας.

ΤΑΜΕΥΤΗΡΙΟΝ μέχρι δρ. 75,000 πρὸς 5 ο)ο ἀ- πηλλαγμένον φόρου.

ΤΡΑΠΕΖΑ ΕΘΝΙΚΗΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΣ

ΑΝΩΝΥΜΟΣ ΕΤΑΙΡΙΑ

ΤΑΜΙΕΥΤΗΡΙΟΝ
Μέχρι Αρχμών 75.000
ἐπὶ τόκῳ 6 ο/ο

ΤΑΜΙΕΥΤΗΡΙΟΝ ΕΙΣ ΣΥΝΑΛΛΑΓΜΑ
μέχρι Λιγῶν Ἀγγλίας 200, Δολλαρίων 1000
ἐπίσης πρὸς 6 ο/ο

Εἰς Συναλλάγματα ἐπὶ ἐτέρων χωρῶν εἰς ἀνάλογα
π ὡσὰ καὶ ὑπὸ λιαν ἐπωφελεῖς ὄρους, χάριν τῆς
ἀποταμιεύσεως.

ὈΓΑΜΒΕΤΑΣ,
ΖΑΧΑΡΟΠΛΑΣΤΕΙΟΝ ΠΟΛΥΤΕΛΕΙΑΣ
ΓΩΝΙΑ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ-ΚΟΡΑΗ
Ἡλικὰ ἄψογα. — Καθαριότης ἀπαστρά-
πτουσα. — Γευστικότης ἀπαραμίλ-
λος. — Τέχνη μοναδική. — Πε-
λατεία ἐπιλεκτος.
"Οἱ προμηθεύσατε τὰ γλυκύματά σας ἀπὸ τὸν
ὈΓΑΜΒΕΤΤΑΝ"

Η ΓΕΝΙΚΗ

ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΟΝ ΤΡΑΦΕΙΟΝ

Ἑλληνικῶν, Ἀγγλικῶν, Ἰταλικῶν καὶ
Γαλλικῶν Ἐταρειῶν πυρὸς, ζωῆς, θα-
λάσσης, δυστυχημάτων κ.τ.λ. Εἰδικὸν
τμήμα ζημιῶν αὐτοκινήτων καὶ ἀστικῆς
εὐθύνης.

ΣΑΒΒΑΣ ΗΛΙΑΔΗΣ

Δραγατσάνιου 3, Πλατεία Ἁγίων Θεοδώρων.

Τύποις <Σφενδόνης> Μέτωνος 3

ΧΑΡΤΕΜΠΟΡΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ ΑΘΗΝΩΝ ΑΩΝ ΤΣΑΡΟΥΧΗ & ΣΑ

Διευθύνται :

ΑΘΑΝ. ΤΣΑΡΟΥΧΗΣ ΧΡ. ΤΣΑΡΟΥΧΗΣ
ΠΑΝ. ΖΑΝΟΥΛΑΚΗΣ ΙΩΑΝ. ΔΙΟΙΚΗΤΟΠΟΥΛΟΣ

Κεντρικὸν Κατάστημα πωλήσεως

Ὁδὸς Πραξιτέλους 44—46, Ἀθήναι

Ἄποθῆκαι

Ἐν Ἀθήναις: Ὁδὸς Πραξιτέλους 35 Ἀθήναι, ὁδὸς Χρυ-
σοσηλαωτίσσης 2, ὁδὸς Ἐθαγγελιστορίας 22.

Ἐν Πειραιεῖ: Ὁδὸς Ἀθηνῶν 8, ὁδὸς Πλαταῶν 4.

Ἡ πλουσιότερα συλλογὴ χαρτῶν γραφῆς, τυπογραφικοῦ,
Μπιστόλ, Γλασὲ ἔξωφύλλων, χαρτονίων, περιτυλίξεως κλπ.
εἰς ὅλας τὰς ποιότητας, χροματισμούς, διαστάσεις καὶ βά-
ρους. Τιμαὶ ἀσυναγώνιστοι.

ΑΠΟ ΤΑΣ ΜΕΓΑΛΕΙΤΕΡΑΣ

ΙΑΤΡΙΚΑΣ ΑΝΑΚΑΛΥΨΕΙΣ

ΝΕΟΣ ΟΡΡΟΣ

ARTERIOVACCINE
DR P. CILIMBARIS

Ἐγκεκριμένη παρὰ τοῦ ὑπουργείου Ὑγιεινῆς τῆς
Γερμανίας, παρὰ τοῦ Διεθνoῦς Ἰατροσυνοδρίου τῆς
Βέρνης καὶ τοῦ Ἰατροσυνοδρίου τῆς Ἑλλάδος.

Ἀπόλυτος καὶ μονίμως ἀποτελεσματικὴ θεραπεία τῆς
Ἀρτηριοσκληρώσεως, τῆς Ἀρθρίτιδος, τῶν Ρευματι-
σμῶν καὶ τῆς Ἰσχυαλγίας.

ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΕΙΣ ΟΛΑ ΤΑ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ

Μενάνδρου 63, Ἀθῆναι.

ΜΕΤΑΣ ΕΜΠΟΡΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ

AU PRINTEMPS

Δ. & Φ. ΜΟΥΤΣΟΠΟΥΛΩΝ

ΟΔΟΣ ΕΡΜΟΥ

Τὸ τελειότερον κατάστημα Γυναικείων Εἰδῶν
Ἀσπρόρουχα διὰ προίκας

ΕΙΣ ΤΗΝ ΧΑΡΤΑΠΟΘΗΚΗΝ ΤΗΣ Α.Α.Α.

Π. Γ. ΜΑΚΡΗΣ & ΣΑ

3 - ΣΟΦΟΚΛΕΟΥΣ - 3

ΕΥΡΙΣΚΟΝΤΑΙ :

ὅλα τὰ εἶδη τοῦ χαρτῶν
εἰς ὅλας τὰς διαστάσεις,
εἰς ὅλα τὰ πάχη,

ΧΑΡΤΗΣ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΚΟΣ, ΓΡΑΦΗΣ, ΠΑΡΣΕΜΙΝΕ, ΙΛΛΟΥΣΤΡΑΤΙΟΝ ΔΙΑΦΟΡΩΝ
ΧΡΩΜΑΤΩΝ, ΕΞΩΦΥΛΛΩΝ, ΜΠΡΙΣΤΟΛ, ΒΕΛΟΥΤΕ, ΠΕΡΙΤΥΛΙΞΕΩΣ
ΠΑΡΑΔΟΣΙΣ ΑΜΕΣΟΣ, ΑΠΟΣΤΟΛΑΙ ΕΙΣ ΤΑΣ ΕΠΑΡΧΙΑΣ
ΖΗΤΗΣΑΤΕ ΔΕΙΓΜΑΤΟΛΟΓΙΟΝ

εἰς ὅλα τὰ χρώματα,
εἰς ὅλας τὰς ποιότητας καὶ
εἰς τὰς καλλετέρας τιμάς.